JURNALUL® S.F.

Premiul Convenţiei Europene de SF euROcon '94

Anul IV Nr. 121 22-29 Mai
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

* Cătălin Ionescu * Ion Hobana * *Medalion* Liviu Radu *
Andrei Cojocaru * Lidja Dimkovska * Nicholas Royle
* *Medalion* Sebastian A. Corn * Michael Hăulică *

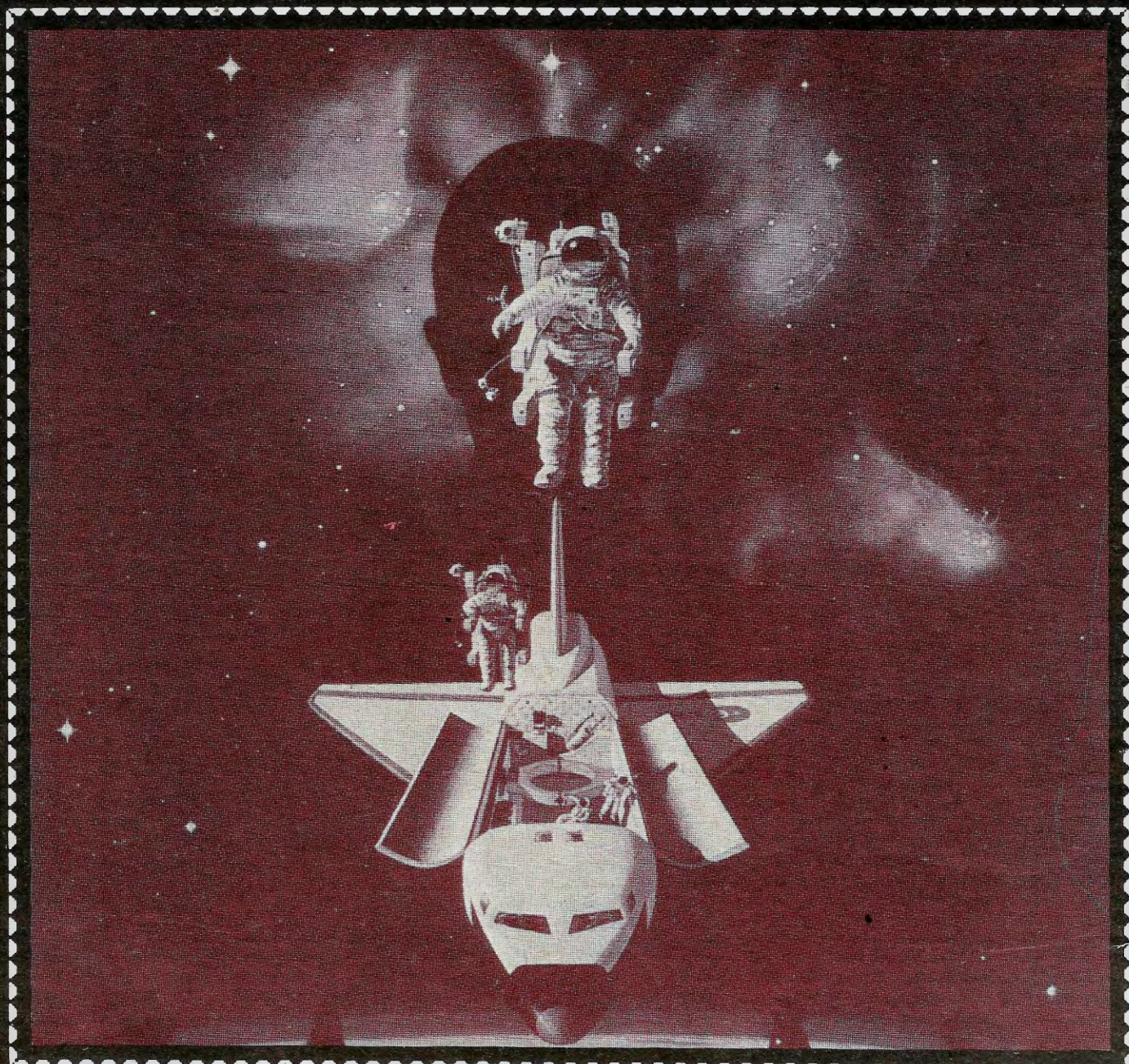

continuare din JSF 1/20

Cătălin IONESCU

Privind înapoi către sută

Alte considerente

Este suficient de dificil să privim Jurnalul SF pe ansamblul său. Dincolo de statistici de genul frecvenței de apariție a unui anume autor în paginile acestui săptămînal, statistici care de altfel ar fi absolut inoperante în cazul JSF-ului, ce a avut o structură mult mai dinamică decît, să spunem, Almanahul Anticipația care a fost extrem de rigid în paginile sale, Jurnalul este o filă în istoria SF-ului românesc (și ne cerem scuze, domnule Nicolae C. Ariton, pentru această sintagmă!), extrem de complexă.

Dar, pentru că totuși trebuie să începem de undeva, vă propunem să începem cu lipsurile.

Cea mai mare scăpare a Jurnalului SF o considerăm a fi și, atenție, stimați cititori, nu este o glumă, lipsa specificării datei de apariție. De-a lungul celor 100 de numere și în continuare pînă în prezent (la data scrierii acestor rînduri JSF a ajuns la numărul 116) pe prima pagină a revistei nu s-a trecut, sub titulatură, decît numărul, anul cronologic (și nu calendaristic), sigla *Săptămînal de Science-Fiction* (cu mici variațiuni pe aceeași temă), numărul de pagini și prețul. Desigur, omisiunea aceasta extrem de vădită își are o motivație la fel de clară: Jurnalul SF este universal valabil, dincolo de timp. Numai că haideți să fim serioși: nu se intră în eternitate dînd foc la calendar! Și, prin această prismă, omisiunea datei pare mai mult a avea o nuanță de infantilism, de teribilism, decît de găselniță isteață.

În al doilea rînd, Jurnalul SF s-a dorit purtătorul de cuvînt al unei anume valori literare, nu rareori folosindu-se sintagma *Săptămînal de cultură science-fiction* (sublinierea noastră). Mergînd mai departe pe firul raționamentului, în principiu, Jurnalul SF avea aceeași menire cu cartea. Ori, în aceste circumstanțe, încăpățînarea Jurnalului de a nu folosi scrierea cu "â" nu pare a avea vreo coerență. Mai mult, în diverse ocazii, frații Bănuță au fost întrebați de ce nu agreează noile reguli gramaticale. Este foarte adevărat că și aceste noi reguli gramaticale, la rîndul lor, sînt foarte controversate și utilitatea aplicării lor este îndoielnică și la ora actuală. Redactorii Jurnalului însă nu au fost, sau nu s-au vrut, purtătorii unui stindard rebel în acest caz, pentru că nicăieri, niciodată, nu a apărut vreo notă explicativă în acest sens. Mai mult, în discuțiile particulare de care se amintea mai sus, redactorii au afirmat că fiecare autor e liber să-și scrie textul așa cum crede de cuviință. Totuși texte culese și trimise pe dischetă la redacție cu "â" au fost modificate la "î". Oare MacIntosh-ul redacției avea (și are) un virus electronico-retrograd în el?

În al treilea rînd, frații Bănuță au avut o viziune personală asupra componenței redacției Jurnalului SF. În caseta de redacție s-au perindat, săptămîni la rînd, niște nume care nu aveau practic nici o tangență cu munca propriu-zisă de redactare a revistei. De exemplu, numele autorului acestor rînduri a fost menținut, fără nici o explicație, între numerele 62 și 89 - 90. De ce? Din simpatie pentru anumite persoane, printre care se numără și subsemnatul? Relațiile personale (excelente de altfel cu toată familia Bănuță a autorului acestor rînduri - cel puțin pînă la data redactării acestui material!) nu au nimic de-a face cu munca redacțională. Mai mult, faptul că practic, cei doi Bănuță au fost și redactori-șefi, și redactori, și secretari de redacție, și tehnoredactori, și corectori, și numai Dumnezeu știe ce funcții au mai îndeplinit, nu este un lucru dezonorant. Dimpotrivă! Un săptămînal nu se mai judecă, cel puțin la ora actuală, după caseta tehnică, ci după valoarea sa. Poate că, inițial, fracul fraților Bănuță și-a spus cuvîntul și lucrul acesta pare normal. Pe măsură însă ce Jurnalul evolua, tracul ar fi trebuit, la rîndu-i, să se atenueze. Dar poate că de vină a fost și modestia - de care am mai amintit, de altfel - a tinerilor domni Adrian și Ionuț Bănuță. Oricum, caseta tehnică rămîne pe mai departe un mic mister...

În al patrulea rînd, redactorii au fost în general extrem de reticenți la ceea ce s-ar putea numi polemică cordială. Se pot invoca, desigur, circumstanțe atenuante, și cea principală ar fi că este ușor să critici atunci cînd nu ai nici în clin, nici în mînecă cu ceea ce înseamnă de fapt munca titanică, aproape de unul singur, la un săptămînal de dimensiunile Jurnalului SF. Totuși polemicile de genul celei încercate de doamna Mioara Negulescu nu au fost sprijinite cu adevărat de redactorii JSF. Atacurile dinspre mainstream la adresa SF-ului românesc (cu excepția celui susținut de Cristian Tudor Popescu) nu s-au reflectat aproape de loc în paginile revistei. Desigur, redactorii vor protesta vehement, bine, dar noi sîntem singuri? Ceilalți unde erau cînd cerul dădea semne că se clatină? Nimeni nu vede ce se întîmplă în afară? Da, este adevărat că nu există un aparat critic de valoare al mișcării SF. Dar, în aceste circumstanțe, cu atît mai stranie pare ignorarea chiar de către redactori a acestor fațete, și preferarea unor răspunsuri mai degrabă în nuanță parodică, dar cu un umor care lasă mult, foarte mult de dorit, pentru că distanța de la umorul-polemic Jurnalul SF la umorul acid de tip, să zicem, Academia Cațavencu, este de ordinul anilor-lumină. Pentru că, s-o spunem pe șleau, frații Bănuță erau perfect capabili să amorseze un aparat critic de un nivel cel puțin onorabil, și asta încă pe cont propriu, dar nu prea au avut chef. De ce? Răspunsul nu-l știm și locul bănuielilor nu este aici.

În altă ordine de idei, destinul Jurnalului SF este strîns legat de ceea ce ne-am obișnuit să numim generația '90.

Cîte ceva despre generația '90

Și iată-ne ajunși și la una din cele mai alunecoase probleme ale science-fiction-ului românesc actual: termenul de generație '90. Îndrăznim să considerăm că termenul a apărut ca o consecință directă a Jurnalului SF. Dar să încercăm să ne explicăm.

Redactorii Jurnalului SF au promovat permanent, preferențial un anume gen literar. Nu este vorba neapărat de cyberpunk sau, să spunem, de horror. Ci mai curînd de texte ce s-ar putea adăposti sub termenul de post-modernism, texte pe care noi le-am caracteriza mai degrabă ca fiind de nuanță *no future*, adică de un soi de rebelism fără cauză al anilor '90, o anume stare care nu a avut neapărat un corespondent direct în alte curente sau mișcări de tineret din alte părți. Și să ne înțelegem bine. Nu este vorba nici pe departe de vreo intenție subversivă sau, dacă vreți, dictatorială (de genul așa vreau mușchii mei) a redactorilor Jurnalului SF, nu. Autorul acestor rînduri consideră că substratul acestei orientări subtile, ține mai curînd de niște termeni complecși socio-culturali și economici ai perioadei post-decembriste românești. Dar a existat fără îndoială o nevoie acută de a evada violent din vechile canoane, strîmte și desuete. Necazul însă a constat în faptul că science-fiction-ul românesc a reacționat cu lentoare la schimbările sociale. Iar în momentul cînd răspunsul întîrzia să apară, Jurnalul SF a acționat, promovînd, uneori puțin forțat, cîteva nume. Astfel reacția a fost inițiată, continuîndu-se apoi de la sine, aparînd alte nume axate pe această direcție, a unui protest violent dar, din păcate, uneori nul estetic.

Încă o dată dorim să subliniem un fapt. Acest capitol al materialului nostru nu se dorește defel o critică la adresa Jurnalului SF. Este doar o încercare de a privi puțin mai adînc niște fenomene care au legătură cu Jurnalul SF și care nu au fost privite pînă acum prin această prismă (adică tot un soi de rebelism face și ăsta, vor murmura fericiți fanii JSF... - și poate că au dreptate, dar să continuăm).

Așadar apare întrebarea pertinentă: generația '90 a existat înainte de Jurnalul SF? (Și nu e cazul să ne facem scrupule la corespondența propriu-zisă a deceniul 10 cu apariția Jurnalului, pentru că promotorii generației '90 nu și-au pus niciodată problema datării scrierilor respective în canoanele calendaristice ale anilor '90.) Răspunsul, evident, este că nu. Generația '90 este o mișcare construită exclusiv de redactorii JSF. Dar o generație are nevoie de un spațiu larg de afirmare, spațiu pe care Jurnalul SF nu avea de unde să-l ofere. Mai mult, Jurnalul nu a contribuit cu absolut nimic la promovarea acestei generații prin carte, nereușind impunerea stilului nouăzecist în nici o editură. Pentru că edițurile (care, trebuie să recunoaștem, au manifestat față de scriitorii români de science-fiction, dacă nu de-a dreptul dispreț, atunci cel puțin o rezervă rece) au preferat, în puținul pe care l-au făcut, mult hulita (de către nouăzeciști) generație '80. Și atunci mai apare o întrebare extrem de delicată: cum s-a pus în evidență valoarea generației '90 în afara Jurnalului SF?

În altă ordine de idei, foarte adesea, în discuții amicale, Bănuții au negat cu înverșunare că promovează cyberpunk-ul. Totuși marea majoritate a reprezentanților generației '90 a debutat prin texte cyberpunk. O majoritate aproape comparabilă însă, după un timp, a abandonat de la sine acest drum pe care nu l-a mai considerat reprezentativ pentru scrierile ei, alunecînd extrem de puternic spre fantastic, de pildă, și nu numai. Or, din acest punct de vedere, planurile secrete de sprijin al mișcării cyberpunk (dacă vor fi existat), au fost subminate chiar de aceia care, în principiu, trebuiau să le ducă mai departe. Desigur, ni s-ar putea atrage atenția că, de fapt, această evoluție nu face altceva decît să demonstreze că nu a existat nici un sprijin pentru cyberpunk. Ne păstrăm însă punctul de vedere, și pentru că, printre altele, termenul de cyberpunk a fost foarte vehiculat și comentat, iar promovarea lui nu s-a făcut de alte reviste sau de edituri, ci doar de Jurnalul SF. Și asociația *Quo Vadis?* a fost extrem de interesată de cyberpunk. Dar *A.C.F.S.F. Quo Vadis?* a avut norocul de a fi un club cu vederi extrem de largi, care a tolerat principii și orientări absolut divergente, nepedalînd tot timpul numai pe cyberpunk.

Și atunci, unde este generația '90? Mai putem vorbi de o generație '90? Desigur, în principiu, redacția unei reviste puternice de science-fiction are, nu numai dreptul, ci, îndrăznim să spunem, datoria de a promova acea literatură pe care o consideră cea mai valoroasă. Numai că redactorii-șefi ai marilor reviste americane, în genul lui John W. Campbell, de pildă, au promovat o generație de scriitori care a dominat realmente piața science-fiction-ului în toate direcțiile posibile, și asta într-un context în care concurența era acerbă. Or, prin această prismă, existența doar în paginile Jurnalului este un reper nesemnificativ. Și am ajuns astfel la marea lipsă pe care a avut-o Jurnalul SF și pe care, din păcate, o are în continuare: inexistența concurenței. Desigur, nimeni din redacția Jurnalului SF nu este vinovat de lucrul acesta. Totuși, lipsa reală a unei concurențe și-a pus amprenta extrem de puternic pe activitatea JSF. Celelalte reviste din țară nu au reușit o difuzare largă, națională. Faimoasa SUPER NOVA, care ar fi putut fi o bună bucată de vreme un concurent extrem de serios, a avut strict o difuzare județeană. Fanzinele (inclusiv *Katharsis* al *Quo Vadis?* au avut tiraje care erau, în cel mai bun caz, pur simbolice). Aripa de vest, ARSFAN-ul și *Helion-ul*, de pildă, n-au ținut pasul cu cerințele elementare ale unui periodic. Revista Anticipația, singurul concurent viabil al Jurnalului SF a avut o cu totul altă orientare decît Jurnalul SF, fără a mai socoti că nu avea aceeași periodicitate.

Deci, în aceste condiții, Jurnalul SF s-a văzut, vrînd-nevrînd, pe postul de principal promotor național de science-fiction. Inevitabil, autorii au luat contact personal unul cu altul. Faimoasa generație '90, promotoarea science-fiction-ului non-conformist, a avut marele ghinion de a se transforma nu într-o mișcare literară emblematică, ci mai curînd într-un soi de familie mai mare. Și, în cazul familiilor, disputele se rezolvă altfel. Nu se face mare tam-tam de vreo divergență, pentru că, nu-i așa, rufele rămîn ascunse. Devine explicabilă, prin prisma aceasta, și ciudatul inapetit pentru polemici de care se vorbea mai sus, de care a dat dovadă Jurnalul SF. Se explică și micile "teribilisme" de genul lipsei datei de apariție, sau a scrierii cu "î".

Scurtă pledoarie pentru generația JSF

Desigur, aspectele negative reliefate aici nu sînt dominante. Pentru că, înainte de toate, există o pleiadă de scriitori, dacă doriți, de exponenți ai generației '90, dar nu numai, și am prefera să introducem termenul de generație JSF, care ni se pare mult mai apropiat de realitate, care a demonstrat certe calități estetice.

Numai că generația JSF nu a luat naștere *in vitro*, sub privirile reci ale creatorilor. Îndrăznim să afirmăm că, mai degrabă, generația JSF a luat naștere, paradoxal, ca o respingere a generației '90, din mai multe părți. În primul rînd din partea acelei părți a generației '80 care nu a privit niciodată cu ochi buni pasivitatea optzeciștilor de după decembrie 1989. În al doilea rînd, din partea acelei pleiade de tineri scriitori atrase inițial de cyberpunk - și care ar fi trebuit să fie înrolați sub stindardul generației '90 - și care au descoperit brusc că cyberpunk-ul nu este un drum foarte reprezentativ pentru ei, folosind cu nonșalanță cele cîteva motive cyberpunk apropiate lor în texte de cu totul altă factură, în gen horror sau chiar fantastic.

continuare în pagina 4

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ (REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ
Culegere: Ruxandra ROGOJINARU
Corectură: Remus CERNEA
Montaj offset: Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODPET SA PO BOX 33-55, telex 11995 Telefax 312452 București - România Piața Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor șef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

Președintele filialei românești a World SF declară că:

"Jules Verne și H. G. Wells m-au transformat în fanul Ion Hobana

- Domnule Hobana sînteți unul dintre neobosiții cercetători ai operelor lui Jules Verne și H.G. Wells. Ce ne puteți spune despre recenta apariție „Parisul în secolul XX", despre care pot aprecia că este un eveniment mondial.

- Este într-adevăr un eveniment. Cartea a apărut în toamna anului trecut și a constituit senzația tîrgului de carte de la Frankfurt unde a fost prezentată.

- Și ar trebui, cred, subliniat rolul editurii Nemira care reușește să publice cartea cu mult înaintea unor edituri cu tradiție în lume.

- Ceea ce știu cu certitudine este faptul că în SUA cartea urmează să apară în toamnă.

- Ce ne propuneți după „20.000 de pagini' în căutarea lui Jules Verne' și „Jules Verne în România"?

- Ar trebui să scriu o a treia carte care să se numească - titlul îl am, mai trebuie să scriu și cartea -*Mobilis in mobile* (*deviza Nautilusului- mișcător într-un element mișcător*) și care să aibă ca subtitlu *Jules Verne și universul sf.* Cartea s-ar referi numai la acest segment al operei sale - la Jules Verne ca precursor al sf-ului. Și ar fi bine să apară fiindcă ar face pandant cu aceea despre Wells, care este gata și se numește *Un englez neliniștit* (parafrază la *Un american liniștit*) avînd ca subtitlu *HG Wells și universul SF.* Și fiindcă tot a venit vorba de Wells poate ar trebui să deconspirăm cititorilor noștri că una dintre marile edituri bucureștene - *SIRIUS* a cumpărat dreptul de tipărire al operelor complete SF wellsiene și că vom avea în curînd ediția a doua a *Mașinii Timpului.*

- Dar ce se întîmplă cu a treia dumneavoastră dragoste - literatura sf franceză?

- În '66 a apărut *Viitorul a început ieri, o retrospectivă a anticipației franceze,* cu texte traduse de mine. Am reluat această antologie și am extins-o foarte mult, fiindcă din '66 pînă acum am acumulat foarte mult material. Și, ceea ce-ți pot spune, este că sînt deja 300 de pagini de manuscris consacrate perioadei de la începuturi pînă la 1900. Intenția mea este să scriu trei volume: primul, despre care am vorbit, cuprinde 30 de autori noi, cu texte inedite, pe care nici nu i-am pomenit în prima versiune și sînt chiar unii autori de mainstream, care fie cochetează cu genul

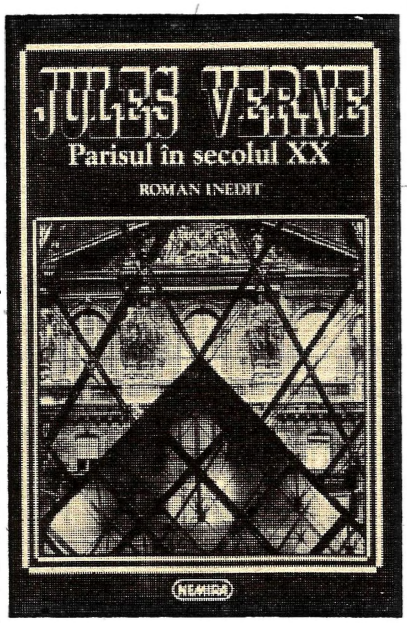

sf, fie chiar scriu sf. Mă documentasem serios și pentru cartea din 1966, dar numai la noi. Ulterior am avut posibilitatea să lucrez la Biblioteca Națională din Paris.

Al doilea volum ar trebui să se refere la perioada 1900-1946 *(deci pînă în momentul în care se manifestă cu pregnanță influența anglo-saxonilor asupra sf-ului francez),* iar cel de-al treilea volum, care este cel mai greu de alcătuit, dar și cel mai interesant, ar trebui să se refere la sf-ul francez contemporan.

- Domnule Hobana, nu credeți că aceste trei volume - extraordinare prin abundența de idei și prin volumul de muncă - ar trebui să apară în ediție bilingvă?

- Eheii... astea sînt visuri!

- Visuri care s-ar putea materializa cu ajutorul prietenilor noștri din Franța, prieteni aflați acum la Convenția francofonă.

- Nu m-am gîndit la o ediție care să apară în Franța, important este să apară la noi.

În continuare domnul Hobana mi-a oferit date și imagini concrete despre o serie de autori și proze, demonstrînd încă o dată, deschiderea encicolopedică spre sf a domniei sale, și nu pot decît să-mi cer scuze cititorilor noștri pentru imposibilitatea (blestematele astea de 16 pagini, care ne încorsetează) de a le pune la dispoziție abundența datelor. Trec mai departe cu promisiunea de a reveni asupra subiectului în medalionul Ion Hobana pe care Ioan Pavelescu îl pregătește de mult timp.

- Domnule Hobana mi-ați vorbit despre o serie de autori și cărți valoroase; aș don să-mi spuneți cum se explică apariția unor cărți cu valoare îndoielnică, ale italienilor de pildă, în locul acestor cărți minunate, sau a cărților scriitorilor români?

- Fiindcă se consideră că aceste cărți clasice nu mai prezintă interes, iar editorii se tem că nu se vor vinde...

- Nu credeți că ar trebui impus un protecționism pentru scriitorii români?

-- Cred că singurul lucru care se poate impune editorilor este valoarea reală a cărților autorilor contemporani. Cînd se va constata că ele pot avea succesul unor opere străine, problema se va rezolva de la sine. Acum, important este să susținem aceste cărți și acești autori.

A consemnat Adrian BĂNUȚĂ

continuare din pagina 2

Desigur, generația JSF a pierdut o serie de scriitori care, la un moment sau altul, au cochetat cu ea, și ne referim aici la nume ca Dănuț Ungureanu (prezent în primele decade ale Jurnalului SF și "rămas" apoi pe drum) sau Cristian Tudor Popescu (care cu verva lui "terminatoare" ar fi făcut deliciul fanilor generației JSF, dar care a preferat ziaristica în fața science-fiction-ului - de parcă ar fi o mare diferență!...). Au rămas însă multe nume care ni se par extrem de reprezentative pentru ceea ce s-ar putea numi generația JSF: în primul rînd, veteranii, adică Mihail Grămescu, Ovidiu Bufnilă sau Liviu Radu; în al doilea rînd ponderații, adică Don Simon, Michael Haulică sau Dănuț Ivănescu; în al treilea rînd, new-age-iștii, Sebastian Corn sau Ionuț Bănuță; și la sfîrșitul acestei înșiruiri extrem de subiective, subsemnatul a observat cu stupoare că lista de mai sus a omis o grămadă de nume valoroase, cum ar fi Ana Maria Negrilă, Florin Pîtea sau Cotizo Draia - și ne oprim aici cu regretul sincer de a nu-i fi înșiruit nici pe departe pe toți JFS-iștii importanți ai generației, dar și materialul de față trebuie să aibă niște limite rezonabile...

Desigur, ar trebui să încheiem cu încă o întrebare: quo vadis, generația JSF? N-o vom face, pentru că răspunsul îl depășește cu mult pe autorul acestor rînduri.

În loc de epilog

Jurnalul SF este singurul săptămînal science-fiction din România și probabil din Europa sau chiar din lume. Dar nu acesta este lucrul cel mai important.

Lucrul cu adevărat important este că doi puști "teribili", frații Adrian și Ionuț Bănuță, de care nu auzise nimeni înainte, au reușit prin muncă susținută, prin talent și, în scurt timp prin profesionalism jurnalistic, să scoată din pălăriile lor o revistă care a avut și are un impact deosebit în science-fiction-ul românesc. O revistă care, deși puțini au avut încredere în ea, a supraviețuit și a evoluat. O revistă care ne-a făcut pe mulți dintre noi să așteptăm cu nerăbdare sfîrșitul de săptămînă, obișnuindu-ne cu ideea că o sîmbătă fără Jurnalul SF este un week-end ciuntit. O revistă care reflectă, fără nici un dubiu, starea science-fiction-ului românesc: și cu bune, și cu rele. O revistă care s-a vrut, și este, extrem de dinamică (probabil că frații Bănuță au fost mult temperați de șefii lor, din conducerea concernului Jurnalul, pentru că altminteri poate că pînă și sigla de titlu a revistei lor, Jurnalul SF, ar fi fost în fiecare săptămînă într-o altă formă grafică...).

Iar restul, viitorul, depinde în mare măsură și de noi, cei care iubim science-fiction-ul. Cît despre inculpații principali, adică frații Adrian și Ionuț Bănuță, cît și restul celor care au pus și ei, după puterile lor, cîte o bucățică de suflet între paginile acestei reviste care se numește Jurnalul SF (și trebuie să o amintim aici și pe secretara de redacție în departamentul Săptămînale, Isabela Ion, marea "necunoscută" și marea "uitată" a redacției JSF, cea care a participat aproape de la început la munca de redactare a Jurnalului SF), nu ne mai rămîne decît să spunem: Domnilor, jos pălăria pentru ceea ce faceți. Dar aveți grijă, prin prisma nouăzecistă cu care vă place atît de mult să vă jucați, suta nu mai înseamnă de mult mare lucru...

Liviu Radu

Apariţii editoriale în SUA
(ianuarie – februarie 1995)

Patricia Anthony – Happy Policeman

Corney, Texas, este (probabil) ultimul oraş rămas pe Terra în urma unui război nuclear. A fost înconjurat cu un zid imens, iar extratereştrii Torku îi aprovizionează pe locuitori cu tot ce le trebuie. De Witt Duwson, şeful poliţiei, are probleme de familie... Autoarea descrie tot soiul de întîmplări locale. Se pare că teama reală a cărţii este atitudinea scriitorului faţă de realitatea pe care o imaginează.

J.R. Dunn – This Side of Judgement

Un roman cyberpunk şi splatterpunk. Un grup îşi convinge adepţii să-şi implanteze cipuri în craniu. Unii dintre ei, căpătînd însuşiri deosebite, încearcă să cucerească puterea. Guvernul începe să-i vîneze, profitînd de legea marţială decretată în timpul războiului cu America de Sud (o idee obsedantă, apare în multe lucrări recente. Ce să-l faci, URSS a dispărut, China e pe calea reformei...). Concluzia lui Dunn este că noile tehnologii, bune în sine, pot crea monştri...

Stephen Bury – Interface

Întrucît SUA au o datorie naţională uriaşă, preşedintele propune să se mute cu toţii în alt timp. De aici, o intrigă complicată, sofisticată, cu multe personaje convingătoare, care reprezintă interesele contradictorii ale diverselor categorii sociale.

Elisabeth Ann Scarborough – The Godmother

Un basm pentru oamenii mari, în care toate problemele sînt rezolvate de o... naşă (ca zîna din Cenuşăreasa...). De altfel, există un personaj feminin ce se numeşte Cindy...

Stanislaw Lem – Peace on Earth

Ijon Tichy, agent secret, se duce pe Lună, unde sînt fabrici de armament sofisticat. E atacat cu o armă ce provoacă o boală psihică: se împarte în două personalităţi distincte. Un roman satiric, interesant, dar care, din punct de vedere american, gafează într-un mod de neiertat: paraşutişti şi arme sonice pe Lună, unde nu există atmosferă etc.

Chiar dacă autorul e Lem, chiar dacă romanul e satiric, regulile SF primează...

Lisa Mason - Summer of Love

Susan Stein fuge de acasă, în vara lui 1967. Epoca hippie... Pe care autoarea o descrie foarte bine, provocînd nostalgia celor care au trăit *timpul florilor*... Susan trece prin tot felul de peripeţii, cunoaşte dragostea, rămîne gravidă... Chiron Cat's Eye in Draco, agent temporal, apare în vremea ei pentru a-i proteja copilul, care urmează să joace un rol important în viitor. Dar Susan apucase să avorteze...

Recenzentul ne asigură că autoarea va rezolva totul în modul cel mai interesant şi mai logic. Că romanul merită Hugo şi Nebula... Să vedem...

C.J. Cherryh – Tripoint

După războiul dintre Alianţă şi Uniune, multe nave se apucă de piraterie. O grămadă de aventuri, intrigă sofisticată, în stilul bine cunoscut.

Kevin J. Anderson – Climbing Olimpus

Marte e colonizat cu mutanţi care să reziste condiţiilor locale. Aceştia au fost aleşi dintre deţinuţii lagărelor siberiene, cărora li s-au făcut modificări genetice. Însă mutanţii nu mai ascultă de stăpîni... Se încearcă o a doua colonizare, cu indivizi selectaţi dintre voluntari...

Connie Willis – Uncharted Territory

Echipe de supraveghere galactică încearcă să oprească distrugerile ecologice de pe diferite planete. Localnicii capătă dreptul să-i amendeze pe cei care le încalcă legile... De aici, tot felul de conflicte...

Au apărut şi trei volume de povestiri şi nuvele:

Northern Stars – The Anthology of Canadian SF

Alexander Jablokov – The Breath of Suspension

The Science Fiction Stories of Rudyard Kipling

Remarcaţi, printre apariţii, nume cunoscûte şi la noi: Lem, Cherryh, Connie Willis...

Liviu Radu

Ateism şi credinţă

Articolul lui Asimov, *Religiozitate*, mi-a lăsat un gust amar. Nu există nimic mai penibil decît să-ţi vezi propriile idei (şi îndeosebi cele mai sincere, mai profunde, mai intime) caricaturizate.

Pentru că Asimov, un ateu umanist convins, nu reuşeşte să-şi argumenteze crezul. Sau, mai bine zis, după ce susţine că moartea înseamnă Nimicul şi acceptă cu seninătate Nefiinţa, intră într-o polemică stupidă, făcînd afirmaţii fără acoperire.

Asimov, ca ateu, a fost un om adevărat, care nu s-a compromis în nici un fel, respectabil şi serios. Ceea ce îi lipseşte l-a împidicat să fie un om mare. Şi-i dăunează ca scriitor.

Este vorba de toleranţă.

Sigur, acolo, departe, în America, Asimov nu avea de unde să ştie ce înseamnă ateismul ştiinţific impus. Îţi poţi permite să judeci detaşat şi să nu te temi de nefiinţă, cînd viaţa ţi-a fost o continuă împlinire. Nu ştiu cît de ateu ar fi rămas Asimov într-un lagăr siberian sau, ca scriitor celebru, dacă ar fi trăit sub ameninţarea nepublicării, retragerii din biblioteci şi ştergerii din dicţionare. Cum a păţit alt Isaac. Babel.

Asimov ia în derîdere ideea că savanţii pot fi credincioşi. Se amuză închipuindu-şi că aceştia n-ar fi în stare să cadă de acord asupra dogmelor.

Confundă, involuntar, elemente diferite, făcînd din grabă sau neştiinţă, o eroare pe care materialismul ştiinţific o făcea sistematic: aceea de a pune semnul egalităţii între credinţă şi biserică. Biserica e o formă de organizare a credincioşilor. Credinţa înseamnă o opinie personală intimă, profundă, care se poate manifesta foarte bine şi în afara bisericii. E o problemă care priveşte fiecare persoană.

Asimov mai face o greşeală. Confundă credinţa cu creştinismul. Heisenberg afirma undeva că e mai degrabă aristotelian decît creştin. Alţi savanţi celebri se declară panteişti. Asta înseamnă că acceptă ideea de divinitate, dar sub altă formă decît cea a creştinilor. Prin asta devin atei? Să fim serioşi!

Şi, din greşeală în greşeală, Asimov atribuie creştinilor o serie de idei (enumerate în şase puncte) care fac parte, toate, din Vechiul Testament. Dacă savanţii creştini sînt ridicoli crezînd în acele lucruri, savanţii evrei care nu şi-au renegat niciodată credinţa, sînt mai puţin ridicoli? Fără să mai pomenim de faptul că biserica actuală e departe de vagă în ceea ce priveşte ideile respective, considerînd că trebuiesc interpretate mai mult sau mai puţin alegoric... Oricum, un savant budist-hinduist sau shintoist (şi avem fizicieni de acest fel care au luat premiul Nobel...) nu va crede în poveştile biblice. Dar cu asta nu va fi mai puţin religios.

Asimov ar fi putut să-l citească pe C.S. Lewis, filolog, eseist şi scriitor de renume (inclusiv SF). Nu ar fi devenit prin asta credincios, credinţa fiind un har de care nu se bucură oricine. Însă ar fi învăţat să privească cu mai multă înţelegere credincioşii. Intoleranţa unora nu justifică intoleranţa altora. Insultelor nu le răspunzi cu insulte decît cînd eşti la nivelul celor care te-au jignit.

Sigur, Asimov acceptă nefiinţa. Unele religii nici nu consideră că există viaţă de apoi. Iar altele că un necredincios care dă dovadă de moralitate va avea mai multă înţelegere în faţa lui Dumnezeu decît un credincios păcătos.

Asimov rîde de ideea că ar putea arde veşnic în iad. Cît de sincer e acest rîs? Mulţi atei ar prefera, în clipa judecăţii, chinul etern nefiinţei.

Paragraful în care critică elementele conservatoare privind concepţia acestora despre păcat e interesant. Şi, în bună parte, adevărat. Însă a extrapola comportarea lipsită de etică a unor fătarnici la o categorie întreagă de oameni e o prostie. Nu ştiu cît de credincios e un politician corupt sau un afacerist veros. Sînt însă convins că argaţii mexicani din Texas şi New Mexico, fermierii mărunţi din Montana sau Iowa, nemţii din Noua Anglie, muncitorii negri din Alabama, micii negustori evrei din New York şi alţi oameni modeşti, care prin munca lor cinstită au ridicat Statele Unite, cred cu adevărat în divinitate.

Asimov are dreptate cînd susţine că persoanele religioase sînt prea interesate de sex. Îndeosebi prostituatele sacre din India...

Şi iată cum maniera nervoasă de a susţine o idee corectă mă face pe mine, care, în principiu, sînt de acord cu Asimov, să-l atac fără milă. Pentru că religiozitatea nu-i o prostioară despre care vorbeşti aşa, ca să te afli în treabă. Credinţa frămîntă omenirea de mii de ani. Măcar lucrul acesta trebuie să te facă să te întrebi ce-i în spatele ei.

Eu consider că a crede în divinitate, sau a nu crede, e o problemă personală, care priveşte fiecare individ. De aceea, doar individul poate decide ce-i bine pentru el. Şi trebuie.lăsat în pace, respectîndu-i opţiunea.

Poate că Asimov are dreptate. Poate nu. Dar în lume e loc pentru toţi...

Ca exemplu de alt mod în care un scriitor SF tratează problema, îmi permit să citez finalul din excepţionalul roman al lui Dan Simmons, Hyperion. Punctul de vedere nu-i tocmai creştin. Dar în nici un caz ateu.

„De şapte secole, existenţa teoriei Marii Unificări a Fizicii post-cuantice a superstringurilor, ca şi cunoştinţele nelimitate despre un univers în acelaşi timp fără limită, dar conţinut în el însuşi, fără singularităţi de tip big-bang, eliminaseră orice rol al lui Dumnezeu, fie sub forma primitivă, antropomorfică, fie sub cea mai sofisticată, a epocii post-einsteiniene, de simplu paznic al legilor de dinaintea creaţiei. Universul modern, aşa cum ajunsese omul să-l înţeleagă, nu mai avea nevoie de Creator. Nu mai avea loc pentru Creator. Nu existase început, nu va exista nici sfîrşit. Universul nu cunoştea decît cicluri de expansiune şi contractare.

Însă Dragostea era integrată în structura universului, ca şi forţa gravitaţiei sau cuplul materie-antimaterie. Exista loc pentru Dumnezeu, de un fel sau altul, nu doar în crăpăturile construcţiei, nu în exteriorul ei, ci chiar în textura Universului. Iar acest Dumnezeu evolua o dată cu Universul. Învăţa o dată cu acea parte a Universului care era în stare să înveţe. Era capabil să iubească. Ca şi omenirea".

Liviu Radu, cel care-a suflat 66% din premiile oltenilor declară că:

"Dacă Adi m-ar pune sub interdicţie, cred c-aş înnebuni".

- Liviu, ne-ai făcut o surpriză plăcută cu cele patru premii cîştigate la Craiova, ce s-a întîmplat?

- Eu le trimisesem cîte o lucrare pentru fiecare categorie şi speram şi eu ca omul, să vînez ceva. Acum regret că nu am fost la Craiova dar mi-a povestit Mircea Liviu Goga cum a fost: s-a acordat un punctaj fără să se ştie care sînt autorii lucrărilor. Ale mele s-au nimerit să aibă cele mai multe puncte. Doar povestirea de la fantastic a reuşit să întrunească unanimitatea. Dacă au ieşit, asta este.

- Tot Mircea Liviu Goga mi-a spus că n-au bănuit nici un moment că cele patru lucrări ar fi de acelaşi autor, atît de mult diferă prin stil, prin idei, sînt complet altceva.

- Nu sînt chiar atît de diferite. Acum am prins şi eu un spil, la concursuri trebuie să trimiţi ceva şocant. Premiul de care mă bucur cel mai mult este cel pentru nuvela de la fantastic - la ea ţineam în mod deosebit. Şi mai e o povestire de la SF la care ţin. Premiile au fost nişte chestii mişto, iar dacă mergeam cu banii de pe ele la Piatra Neamţ... Oricum n-am unde să le public... Oricum mi-am depăşit norma la nuvele pe anul ăsta *(îmi propusesem să scriu două nuvele şi un roman şi am scris pînă acum trei şi cred că o să mai scriu vreo două).*

- Acum cîţiva ani premiile erau cîştigate de „copii minune" - mă gîndesc la Alina Popov, Adrian Bănuţă, Pompilian Tofilescu, Victor Stoica care la 17-18 ani „umflau"toate premiile. Acum situaţia s-a cam schimbat, premiile sînt luate de scriitori mai „copţi". Cum îţi explici asta?

- Şi noi am fost copii minune la vremea noastră. Dacă nu a avut cine să ne promoveze atunci, ne promovăm singuri acum. Povestirea „Crocodilul" care a fost premiată la Botoşani am scris-o pe la 18 ani. Eu trimit la concursuri pentru că ele mă obligă să-mi termin povestirile începute. Am sertare întregi pline cu schiţe de povestiri care aşteaptă să fie terminate. Povestirea care a luat premiul în unanimitate a fost de fapt o schiţă pe care am citit-o în cenaclu, iar tipii mi-au spus s-o măresc pentru că poanta se prinde încă de la început. Costi Gurgu mi-a dat nişte idei foarte bune şi aşa am mărit-o şi am trimis-o la concurs. Nu particip pentru a cîştiga premii, ci mai mult pentru ideea de promovare pe care o conţin ele. Cum spuneam: mai greu e cu publicatul, mai ales în cazul nuvelelor... doar să le pui deoparte şi să le publici cîndva în volum. Distribuitorii nu iau cărţi de autori români din principiu. Singura şansă e să publici sub pseudonim, iar chestia cu pseudonimul e parşivă: ce se scrie la noi diferă de ce se scrie în vest şi un cititor avizat se prinde. Nu vine nici un editor să se roage de tine, singura şansă e să facem singuri ceva. Uită-te la Grămescu, care e un nume... Poate doar cînd s-o da legea copyrightului... Să-ţi dau numai un exemplu cu tîmpenia aia scoasă de Nemira, Luigi Menghini. Dacă editura ar fi organizat un concurs de *space opera* ar fi apărut ceva mult mai bun. Mă crezi, am ajuns să regret vremurile altădată cînd colecţia „Enigma" publica numai chestii bine alese. Acum s-a umplut lumea de cărţi proaste pe care le cumperi pentru că sigla îţi inspiră încredere. În schimb au rămas o grămadă de autori buni netraduşi.

- Spuneai că nu ai unde publica, dar sîntem noi, e „Anticipaţia", „Helionul"...

- JSF-ul este ca o moaşă comunală, vrea să acopere tot spaţiul SF-ului şi nu are loc pentru lucrări mari, „Anticipaţia" e profilată mai mult pe traduceri, „Helionul" n-a mai apărut cam de multişor... Dacă ar mai apare încă vreo trei reviste de SF ar fi perfect - suplimentele încă nu sînt competitive. Se scrie groaznic de mult şi se trimit proze excelente chiar şi la concursurile fără însemnătate cum a fost cel de la Focşani. Este groaznic pentru un scriitor să nu aibă unde publica. Dacă Adi m-ar pune sub interdicţie, cred c-aş înnebuni, cred c-aş muri. Iar chestia cu concurenţa este bună, descurajează *shi(f)t*-urile. Amatorismul dispare, începe profesionalismul şi aici nu e vorba de vîrstă, Victor Stoica e un copil faţă de mine şi totuşi e talentat, lucrarea lui premiată în tabără mi-aş fi dorit s-o scriu eu. Aici începe bîlciul domnule pentru că apare lupta dintre generaţii: '90 şi '95 dacă vrei şi o să-i muşcăm pe iepuraşi dacă se dau la noi şi o să trebuiască să ne dea jos cu forţa, prin valoare.

- Ţi-ai cîştigat un loc în ierarhia scriitorilor de SF de la noi, faci ceva ca să ţi-l menţii sau îl ocupi aşa, pur şi simplu?

- Trebuie întîi şi întîi să-ţi ţii numele în atenţia publicului şi apoi să păstrezi legătura cu fandomul. Ştii ce mult contează asta? Poţi să scrii pentru tine, dar la un moment dat începe să te mănînce viermele afirmării, nu pentru bani, ci pentru că o chestie publicată înseamnă că e bună.

- Toţi marii scriitori de SF au făcut concesii; în perioada de început au scris la comanda editorului. Tu ce părere ai?

- La un moment dat trebuie să faci concesii. Apoi nu toţi scriitorii apreciaţi de fandom sînt apreciaţi de ceilalţi cititori. Poate ar fi nevoie de o proză mai accesibilă. Vezi tu, condiţiile de la noi sînt cu totul altele faţă de America unde sînt cîteva sute de mii de cititori fervenţi - acolo au loc şi prostioarele SF, dar şi romanele filosofice. La noi, unde sînt aproximativ 10 000 de cititori unde să încapă toate stilurile?

- Articolul tău cu privire la Asimov nu a trecut neobservat de către cititori, te-au deranjat replicile primite?

- Puştiul din Cluj a venit cu o interpretare proprie chiar dacă avea o părere diferită de a mea. Asta m-a dezarmat. E bine că articolul a stîrnit reacţii, asta înseamnă că cititorii noştri gîndesc, nu înghit pe nemestecate tot ce li se dă. Oricum, să ştie toată lumea: eu nu fac recenzii la cărţi sau articole proaste.

A consemnat Isoscel

-GROTA-

Cedri şi stejari, pînă la marginea apei... Din cînd în cînd, un strigăt de pasăre... Cît vedeai cu ochii, doar verde viu, proaspăt... Iar adierea îţi usca sudoarea...

Maxel lopăta rar, ţinîndu-se aproape de mal. Avea barca plină cu blănuri, însă nu se îndurase să urce pe braţul rîului. Curios, ca întotdeauna... Nu-i părea rău. Nu văzuse niciodată meleaguri mai frumoase, mai pline de pace, mai odihnitoare... Ar fi fumat, dar nu se îndura să otrăvească aerul tare, cristalin... Trăgea uşor la vîsle, pentru că apa curgea încet, molipsită şi ea de liniştea din jur... Nu ştia de cît timp urca pe rîul acela de basm, cînd a trebuit să se oprească. Cursul apei era blocat de stînci. Rîul se transformase într-un şuvoi îngust, ce fierbea clocotind.

Trase barca la ţărm şi o legă, cu grijă, de un copac. Se uită în jur. Pădurea se oprise lîngă stînci, neîndrăznind să urce mai departe... Maxel luă toporul de la brîu şi, ca în fiecare loc în care nu mai fusese şi bănuia că nu călcase picior de om, însemnă în scoarţa unui stejar un M. Apoi cercetă împrejurimile. În vălmăşagul de stînci se zărea intrarea într-o grotă. Deşi curiozitatea îl împingea, nu-i prea venea să intre... Peştera cobora, iar panta părea destul de abruptă... Îşi făcu o făclie dintr-o ramură răşinoasă de brad şi începu să coboare pe stînca lunecoasă. Nu era nimic în peşteră. Doar piatră goală, pe care şiroia apa.

Cobora cu grijă, încercînd să nu alunece. După un timp, văzu în faţă lumină. Grota avea încă o intrare. Grăbi pasul şi ieşi afară, curios să descopere unde nimerise.

Ochii îl dureau din pricina luminii puternice. După ce se obişnui cu ea, privi în jur. Văzu, uimit, barca şi bagajele lui, iar pe stejarul înalt din faţă, un M din care se scurgea încă seva. Se gîndi că, probabil, se rătăcise în peşteră şi se întorsese. Deşi era sigur că mersese numai la vale... Se uită la gura peşterii şi ceea ce văzu îl zăpăci şi mai mult. Grota arăta la fel, cu o singură, dar esenţială schimbare: panta era îndreptată, acum, în sus!

Maxel începu să se teamă, ca de fiecare dată cînd întîlnea lucruri pe care nu le înţelegea. Urcă grăbit în barcă şi începu să tragă la vîsle, ducînd barca în mijlocul curentului, care-l tîrî la vale. Se înserase, aerul era rece, apa plină de vîrtejuri pe care nu le remarcase la venire... Maxel simţi că tremură, deşi era leoarcă de sudoare. Pădurea părea a se prăvăli, neagră, asupra apei, asupra lui... Nu mai avea vlagă să vîslească, deşi ar fi vrut să se îndepărteze cît mai repede de locurile acelea străine. Însă ceva îl împiedica... Era prima oară cînd pădurea îl înspăimînta...

Ambiţia de pădurean şi vînător era mare, iar Maxel îşi şopti în barbă? „Un van Kreijn nu se teme nici de pădurile iadului!" şi trase la ţărm. Îşi împinse barca pe mal, îşi scoase pătura şi-şi făcu un culcuş la poalele unui cedru. Apoi căzu într-un somn greu, de plumb, în care, contrar obiceiului lui, nu visă nimic. Doar flăcări verzi şi roşii, ce i se învălmăşeau în faţa ochilor, şi un glas ironic care zicea, din cînd în cînd: „Curajosul Maxel van Kreijn! Hi, hi, hi". Se zbătea în somn ca într-un năvod, nereuşind nici să se trezească, nici să-şi stăpînească visul... Cînd deschise ochii, soarele se înălţase deasupra copacilor, pădurea era liniştită, cum fusese cu o zi înainte, un piţigoi cînta vesel pe-o cracă...

Maxel se ruşină de amintirea serii trecute. Hotărî să se întoarcă la grotă, pentru a o cerceta mai atent. Rîul era liniştit, fără vîrtejuri sau repezişuri şi ajunse la stînci mai repede decît se aştepta. Îşi recunoscu semnul de pe stejar. Legă bine barca, luă cîteva crengi, apoi pătrunse în grotă. Se uită cu grijă în jur, ca nu cumva să nimerească în vreo ramificaţie care să-l aducă înapoi. Urca mereu, cu greutate, din cauza umezelii. Cizmele îi alunecau pe gresia şiroind de apă. În cele din urmă zări lumina zilei şi ieşi din peşteră. După cum se aştepta, se afla din nou în locul de unde plecase. Toate erau la locul lor, neschimbate. Doar soarele ardea ceva mai tare. Iar peştera arăta ca prima oară: un tobogan lunecos, îndreptat spre străfundurile pămîntului...

Maxel înjură furios, scuipă şi hotărî să nu-şi mai bată capul cu nici un fel de grotă. Îl aşteptau negustorii din New Amsterdam, pădurile pline de vînat... Viaţa avea destule lucruri încîntătoare... Urcă în barcă şi nu se mai întoarse niciodată în acele locuri. Doar în scoarţa unui copac rămăsese însemnat că prin acele locuri trecuse o dată, neavînd ceva mai bun de făcut, Maxel van Kreijn...

Liviu RADU

Dragoş PALADE

Demonul

...Zace în fiecare dintre noi cel puţin un demon. Trecătorule, dacă întîmplător vei ajunge în cimitirul de la marginea oraşului iar paşii te vor purta pe lîngă un mormînt părăginit şi năpădit de buruieni, opreşte-te o clipă, una singură, lîngă crucea înnegrită şi fără nume, pe jumătate prăbuşită, şi roagă-te pentru liniştea sufletelor damnate...

•

...Zace în fiecare om cel puţin un demon. Unii i-au spus conştiinţă, preaslăvindu-l sau denigrîndu-l, fiecare în parte după concepţii şi dorinţe.

Adorăm astăzi pînă la idolatrizare fie lipsa ei însă puţini sînt cei ce au privit cu adevărat înăuntrul lor, dar şi mai puţini cei ce-au înfruntat demonul.

Am fost întotdeauna stăpînit de curiozitate, de dorinţa de A ŞTI, de A PUTEA la modul absolut asociind în naivitatea mea toate aceste lucruri conceptului de umanitate.

Mi-am făcut o religie din a studia, şi cum dorinţa de a afla, de A CUNOAŞTE este cel mai puternic drog, am trecut încet-încet prin tot ce se poate cerceta într-o viaţă de om.

Pornind de la observarea lumii exterioare am ajuns inevitabil la cercetarea OMULUI, a lumii interioare.

Am crezut că ştiu tot despre ceea ce înseamnă frică, dragoste, nelinişte, speranţă, incertitudine, siguranţă, într-un cuvînt tot ceea ce se înţelege prin „EU" şi „VOI".

De aici n-a fost decît un pas pînă la căutarea vană a lumilor extrasenzoriale, căutare asiduă întreprinsă prin intermediul ştiinţelor oculte, a magiei albe şi negre...

Manuscrise prăfuite, îngălbenite de scurgerea vremii mi s-au perindat prin faţa ochilor. N-am reuşit să-mi dovedesc decît că RĂUL se ascunde în noi; pe atunci faptul că aş fi putut vorbi ore în şir despre aiurelile scrise de nişte minţi la fel de bolnave ca a mea, mă umplea de o prostească mîndrie hrănindu-mi deşarta admiraţie pentru superioritatea intelectului.

E mare înţelepciune să fii prost vorbind despre prostie în sensul sărăciei minţii, a impotenţei intelectuale.

Gabriel BALASZ

Lipsa de rezultate concrete m-a dus la lucruri şi experienţe din ce în ce mai bizare. Am încercat tot soiul de incantaţii, invocînd zadarnic spirite cu nume amintind de bîlbîielile unui afazic.

Am ajuns în ultimă instanţă la sacrificii. Sîngele fierbinte şi lipicios în care mă băţăceam noaptea de noapte îmi provoca, recunosc, o încîntare nemaiîncercată pînă atunci.

...Sîngele... purificator... arzîndu-mi degetele... Ca în transă smulgeam ficaţi şi inimi din trupuri de animale încă palpitînd de viaţă, iar saliva îmi umplea gura cînd sfîşiam cu dinţii gîturi sau sfărîmam capetele acoperite de fulgi ori de blană.

Inutil să vă spun că nici sacrificiile nocturne de animale nu mi-au relevat existenţa a cine ştie ce entităţi astrale.

Limitele există doar pentru a fi încălcate. Mi-am dat seama de-aceasta doar cînd am sacrificat primul om. Trebuie să spun, spre cinstea sau spre ruşinea mea, că a fost şi ultimul.

FEMEIA - simbol al fertilităţii şi al eternei ispite îmi apăru drept victimă ideală, cea mai ademenitoare momeală pentru un spirit malefic.

Era tînără, era frumoasă. S-a zbătut şi ţipat îndelung cînd legată de pentagrama magică a trebuit să îndure chinul de a fi spintecată încet, cu precizia şi calmul unui chirurg.

I-am scos ochii cu degetele, unul după altul, povestindu-i fără pic de patimă tot ceea ce urma să-i fac.

Limba i-am smuls-o cu un cleşte bont cu care i-am smuls şi unghiile. După ce şi-a revenit am anunţat-o că suferinţele aveau să-i ia curînd sfîrşit.

Am invocat unul dintre puternicii seniori ai infernului şi apoi uşor, cu precauţie mi-am introdus mîna în rana roşie şi căscată ca o gură avidă de pe abdomenul ei. Cînd jumătate din antebraţ dispăruse înăuntru, i-am simţit inima. Pulsînd... neliniştită...

Am prins-o în căuşul palmei şi-am lăsat-o să se zbată cîteva clipe speriată în închisoarea degetelor mele.

Am strîns-o mai tare şi, încet, foarte încet am început s-o trag afară.

EA, biata mea victimă se cambră violent gemînd jalnic cu gura plină de sînge. M-am gîndit în momentul acela că poate n-ar fi fost rău să-i smulg şi dinţii.

Vă scutesc de restul amănuntelor, puţine la număr, de altfel. Dacă am povestit toate acestea a fost doar pentru a ilustra, cît mai temeinic cu putinţă, cum înaltele şi nobilele idealuri pot corupe la fel de bine ca cele mai infame mîrşăvii.

Am făcut totul ştiinţific. Pînă la capăt.

La fel de ştiinţific nu am ajuns însă la nici un rezultat. De ce? Pe-atunci încă nu-mi puteam închipui.

Oricum privind la bietul trup mutilat, la gura deschisă a suferinţă, la sîngele ce-mi lipea picioarele de podea, am devenit conştient de limita lăsată demult în urmă.

Cele mai cumplite lucruri sînt înfăptuite în numele unei cauze sfinte. Am renunţat la toate căutările mele de pînă atunci.

Mi-am părăsit adăpostul solitar şi am revenit printre oameni. Cunoaşterea perverteşte, iar eu nu mai doream să aflu cît de mult.

Dar demonul nu se putea declara învins.

Curînd am început să am coşmaruri, viziuni, căderi bruşte în transă.

Bucuria iniţială provocată de confirmarea ipotezelor mele a fost de scurtă durată. Nu peste mult timp arătările infernale ce-mi populau visele mi-au invadat realitatea cotidiană.

Numeroaselor mele încercări de a intra în contact cu ele le-au răspuns cu o indiferenţă exasperantă.

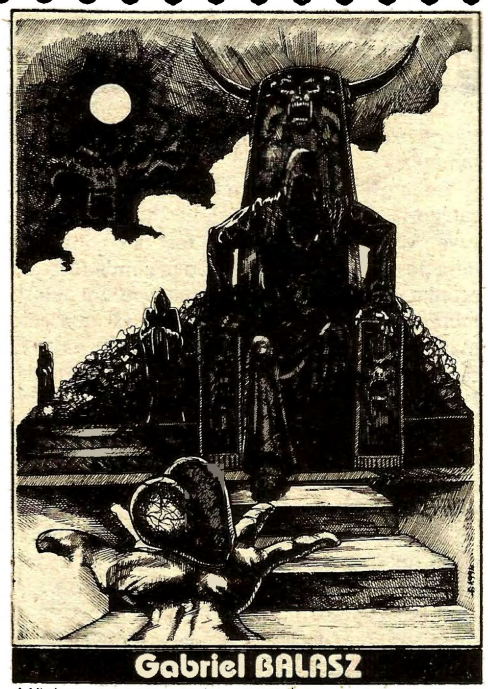

Gabriel BALASZ

Mă ignorau pur şi simplu. Dar am început să aud zvonuri şoptite despre lucrurile înfiorătoare petrecute la adăpostul nopţii...

Oamenii devoraţi... familii decimate... cadavre rupte în bucăţi împrăştiate pe străzi...

Teroarea cuprindea oraşul iar în mine începu să crească nebănuit sentimentul responsabilităţii.

Mă simţeam vinovat, foarte vinovat. Încercam totuşi o anumită doză de plăcere şi satisfacţie pentru ceea ce se întîmpla. În fond reuşisem în ceea ce întreprinsesem.

Căutăm principiul Răului şi ne identificăm cu el pentru că, de ce să nu recunoaştem, este atît de banal şi desuet să fii bun...

Dar cred că doar cînd eşti cu adevărat rău îţi poţi dori să fii bun.

Culpabilitatea învinse în mine. Eu eliberasem demonii, eu trebuia să-i închid la loc. Cum? Simplu!... Erau substanţă din substanţa viselor mele deci aveau să dispară odată cu mine.

Aşa încît conştiinţa mă îndeamnă să mă sinucid. Ceea ce am şi făcut.

În momentul morţii am fost izbit de hohotul triumfător de rîs al Demonului, al Conştiinţei.

Aveam să aflu, mult prea tîrziu însă, că nu există decît Răul din noi, parte componentă a fiinţelor noastre. Suntem proprii noştri demoni.

În plus, nu existăm decît noi... Eu, ca individ unic, TU, EL fiecare cu propria sa lume. Restul nu sînt decît imagini formate pe retină...

Mă simţisem vinovat pentru nişte aparenţe, omorîsem nişte aparenţe... Iar sinuciderea n-a fost decît o ştergere a aparenţelor. Şi o eliberare totodată a demonului la al cărui bun plac mă aflu...

Îmi retrăiesc într-un vis continuu, atemporal, viaţa... în toate ipostazele... de călău, ...de victimă... Mi-am sfîşiat propriul gît... mi-am smuls propria inimă...

Îmi retrăiesc viaţa, iar şi iar, de mii şi de sute de mii de ori victima a propriei mele conştiinţe.

•

Trecătorule, dacă vei ajunge întîmplător în cimitirul de la marginea oraşului, roagă-te, o clipă numai deşi poate vei fi ştiind că-i doar o iluzie, lîngă crucea înnegrită şi fără nume.

... Zace în fiecare dintre noi un demon.

Lasă-l mai bine să doarmă!

Menţiune QUASAR pentru povestire

Omul negru

Se spune că Moscova nu va uita pentru multă vreme vara care abia a trecut din pricina bizarului eveniment petrecut la cimitirul Vagane și care a durat pe toată perioada însoritelor zile moscovite. Pe această temă au comentat suficient cotidienele, televiziunea și radioul din întreaga lume. Chiar și acum oamenii de știință, teologii, polițiștii și, în general, toți ceilalți își mai pun încă întrebarea cum de a fost posibil ceea ce, evident, fusese posibil - și anume ca monumentul lui Serghei Esenin, atît de alb, marmorean și magnific, zilnic, exact la ora prînzului, cînd soarele e cu adevărat stăpînul lumii, de la sine, dinspre bază spre vîrf, își schimba culoarea din alb în negru înaintea privirilor vizitatorilor din întreaga lume. Mulți dintre ei leșinau înaintea acestei priveliști, iar alții se închinau spre răsărit, invocîndu-L pe Domnul să-i mîntuie de această nălucire satanică petrecîndu-se ziua în amiaza mare. Vestea miracolului s-a răspîndit cu iuțeală printre oameni și, care din curiozitate, care din venerație pentru poet, au venit în pelerinaj la cimitirul Vagane din Moscova. Cînd vara s-a sfîrșit, a încetat și acest fenomen - dar o pată neagră a rămas pe soclul albului mormînt, ca o veșnică pomenire, cum veșnică este și gloria poetului.

Vă puneți problema cine a făcut acest miracol - fie că o fi fost magie - Dumnezeu sau Satan - sau cine? Mărturisesc aici, cu modestie, că eu sînt vinovata. Da, eu, L. D. Iată, înainte de a mă culca la morgă în așteptarea dricului, cît va mai dura ancheta cazului morții mele, din plictiseală dar și din obligație morală față de generațiile viitoare, vă voi spune adevărul. Totul a început cînd poemul *Omul negru* de Serghei Esenin, în traducerea lui S.I. a căzut dintre copertile culegerii de versuri și nu a vrut cu nici un chip să se reîntoarcă printre celelalte poezii din volum. Lipeam foaia cu lipici, dar ea se dezlipea imediat. Am agățat-o cu o agrafă de hîrtie, dar ea s-a desfăcut din nou. Pur și simplu ea nu voia să se reîntoarcă la locul ei și era evident că dorea să rămînă cu mine, nu cu celelalte texte din biblioteca orășenească de unde împrumutasem eu cartea. Și mie mi s-a făcut milă de ea și am păstrat-o la mine. Cu curiozitate și plăcere o citeam, o reciteam, pasionîndu-mă iar și iar de frumusețea și profunzimea ei. Ajunsesem s-o recit acum pe de rost acasă și la școală, cu intonație dramatică: rezonam trist și dureros cînd interpretam vocea poetului și aspru și arogant cînd eram Omul negru, celălalt eu al poetului. Îmi suna în urechi cînd tăceam iar noaptea îmi pătrundea în somn ca un eu imperativ - așteptînd, sau ne-mai-așteptînd ivirea zorilor. Cînd deja toți au remarcat că sînt posedată, am început să mă tem și eu de această obsesie și m-am oprit. Nu se mai putea! Dacă vrei să știi, m-am săturat de tine, Omule negru, și de tine, Esenin! Am mototolit poemul și am aruncat foaia în sobă. Ea s-a zvîrcolit prelung o vreme dar pînă la urmă s-a desfăcut și s-a prefăcut în scrum. Numai o panglică de fum s-a ridicat din cămin mirosind jilav și putred și s-a spulberat în aer. S-a isprăvit! am spus ușurată. Dar nu se isprăvise. Nu se terminase așa cu Omul negru. Întîi l-am simțit în bucătărie. Într-o noapte mă sculasem să beau apa. Apropiindu-mă pe întuneric de chiuvetă am simțit prezența unui trup cu iz sepulcral. Umbra era proptită de fereastră. Nici n-am aprins lumina. M-am cutremurat. Am fugit în camera mea și m-am azvîrlit în lenjeria patului să mă ascund, dar damful pătrundea și aici și, la un moment dat, miazma fetidă a adus cu ea și o voce - însă vocea era temă: "Capul tău își flutură urechile ca o pasăre, picioarele-ți sînt moi, Omul negru - negru negru - Omul negru la patul tău stă. Omul negru nu o să te lase să dormi toată noaptea!"

N-am avut curaj să țip. Începusem să mă prăbușesc în leșin, în febră, în nu știu ce abis. Acolo, în adînc, jos, m-am încîlcit într-o rețea electrică și am simțit cum tensiunea îmi străpunge creierul. Curentul electric mi se scurgea prin întregul corp. Ascultam hohotul Omului negru întrerupt de electronii care îmi sfîrtecau nervii în bucăți. La un moment dat am simțit și sînge undeva, acolo, înăuntru. Dimineața, cînd m-am trezit în țipetele panicate ale mamei mele am zărit pata de sînge de pe cearșaf. Adio, castitate! Omul negru modificase cu violență fetița în femeie. Nu am putut suporta aceasta decît cu ajutorul leacurilor pe care mi le-a dat mama. Apoi, pentru o vreme, Omul negru păruse a fi dispărut nu se știe unde. N-a mai dat nici un semn ani și ani de zile în care am reușit să mă încredințez că nu o să-și mai facă apariția niciodată - că n-a mai rămas decît cicatricea care, cu timpul, se va vindeca. Făceam progrese în literatură și comentariile multor profesori, scriitori și cititori mă bucurau ca un fel de "leac de cicatrici", dar...

Într-o noapte, în aceeași bucătărioară m-a înspăimîntat vechiul iz rînced. O libarcă se învîrtea în cercuri în chiuvetă. Am dat drumul la apa fierbinte ca s-o opăresc, dar ea a început să miroasă fetid a sepulcru și trupul său negru, cumplit, creștea, creștea, și nu am mai putut suporta această imagine. Am fugit de acasă în cămașa de noapte. Alergam inconștientă spre casa unei prietene. După ce am sunat lung la ușă i-am trezit pe toți ai ei și, cînd mi-au deschis, deja plîngeam fără să mai știu de mine și, din această isterie, m-am prăbușit în leșin. M-au ajutat să-mi revin cu apă cu zahăr. Le-am spus că mă speriasem de o libarcă din chiuvetă. Cum aș fi putut să le explic că, de fapt, mă speriasem de Omul negru? Ar fi crezut că mi-am pierdut mințile. "Ăm fobie de libărci. Asta e!" am spus.

Cînd m-am trezit de dimineață i-am sunat pe părinții mei și le-am zis că nu o să mai întorc pînă ce nu vor face curățenie generală în apartament. Ei au făcut curat cu toate mijloacele de dezinsecție posibile. Îmi spuneam că, prin aceasta, va fi exorcizat și Omul negru. Metempsihóza îl va da gata. Trăiască Frantz Kafka!

Au trecut un an sau doi de atunci. Totul era bine. M-am îndrăgostit de un băiat. Am vrut să cred că el era primul meu iubit, dar noaptea aceea cu Omul negru, din nefericire n-am putut s-o mai uit niciodată. Nu i-am spus prietenului meu nimic despre Omul negru. Numai o dată, cînd el a pomenit de Esenin, am spus repede - Ah, pe ăsta l-am fumat! Nu-l mai suport! I., prietenul meu, știa cît de mult însemna pentru mine literatura și cît de multă aplicație și competență aveam în acest domeniu. Și el m-a crezut. Într-o dimineață, cînd eram împreună în cameră și ne sărutam, am simțit binecunoscutul miros sepulcral. L-am simțit ca pe o pînză între mine și iubitul meu. Am încercat să-l ating dar mîna mi-a pătruns printr-o confuzie imaterială. I. a încercat să-mi spună ceva și eu i-am spus pe nume, dar nu ne auzeam. Deodată i-am văzut sînge pe gît și groază în ochi. Și moartea. Și brusc l-a prins un vîrtej și l. a zburat din cameră prin fereastra deschisă. Acum doar eu știu cum a ajuns trupul său în casa părinților lui tocmai în timpul micului dejun și de ce mama sa a făcut colaps și de ce a înnebunit tatăl său.

Omul negru a venit după cîteva zile exact așa cum îl prezintă și Esenin: cu frac și cilindru și cu chipul său negru de la natură. Și-a dat drumul la gură, dar cu vocea sa tremă "o să te iau cu mine la Moscova. În pelerinaj la mormîntul Patronului meu. O să-mi fii nevastă", și-a pus el picior peste picior, sfidîndu-mă, privindu-mă țintă în ochi. În acel moment mi-a scăpărat prin minte ideea: zîmbetul! Da, el era arma împotriva acestui ticălos. Zîmbetul larg și luminos e cruce pentru demoni. Și i-am zîmbit larg și minunat ca și cînd aș fi fost îndrăgostită de el, dar îl uram mai mult decît orice pe lume. El a rămas întîi perplex, apoi s-a speriat. A început să se topească înaintea mea modificîndu-se pînă la urmă într-o baltă neagră de mîzgă cu miros jilav și fetid. Încă zîmbind, am adunat lichidul într-un recipient, l-am închis, și l-am trimis într-un pachet pe adresa pazei cimitirului Vagane din Moscova cu cererea expresă s-o depună în mormîntul lui Esenin pentru ca șobolanii să nu scurme marmura. Deja toată lumea știe că șobolanii reprezintă principala primejdie pentru Moscova. Le recomandam materia specială din recipient ca din partea oamenilor de știință din Macedonia pentru a preîntîmpina acest dezastru.

Paznicul și-a plătit naivitatea prin suicid iar miracolul, prin îngîmfarea mea, a consemnat lichidul negru "să fie întru rușinea celui care mi-a distrus viața", cutremurîndu-mă cu fantoma sa. Noaptea, în somn, m-a vizitat Esenin și, imaginați-vă, marele poet mi-a spus: "Tu mi-ai ucis *alter ego*-ul, iar eu am să ți-l ucid pe al tău. Blestemato!" M-a strîns de gît cu mîinile goale - poetul blînd și tandru - și eu, fiindcă încă nu am avut alter ego, am murit definitiv. Și iată, cît încă sînt în morgă și aștept dricul, mă mir și îmi spun: "Dumnezeule, poet am fost și de poet am murit! Vai, Dumnezeule!"

(versiune în limba română de
Mihail Grămescu și Lidja Dimkovska)

14 mai 1995

NICHOLAS ROYLE

Ultima picătură

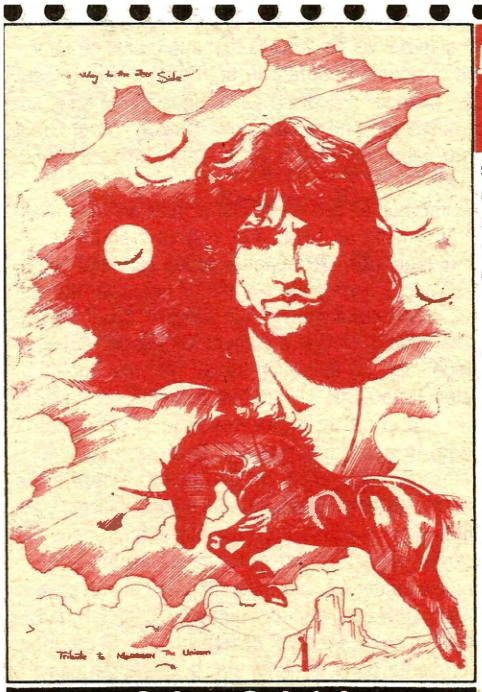

Balasz Gabriel

Împinse uşor bărbatul pe scaunul de consultaţie şi scoase un pistol din buzunarul halatului alb. Lipindu-i ţeava de frunte, vru să apese pe trăgaci.

Apoi îi trecu prin minte o idee mai bună.

••

Dallman rămase în birou pînă ce Queenie îl anunţă că se duce la culcare. Rezemîndu-se de uşă, cu ochii roşii de prea mult gin, ea întrebă:

– Vii şi tu?

– Am ceva de terminat, răspunse Dallman arătînd spre hîrtiile de pe birou – de fapt nişte ciorne vechi. Dacă ea s-ar fi ostenit să arunce o privire peste ele, şi-ar fi dat seama, dar era puţin probabil s-o facă. După ce ea plecă, Dallman scoase din birou un set de fotografii. Fuseseră făcute cu cîteva luni înainte, atunci cînd ea mai era la fel de fericită ca atunci cînd se întîlniseră prima dată. Rîzînd şi alergînd printr-un parc într-o duminică după-amiază în timp ce el zîmbea larg, bucuria citindu-i-se în ochi. Mai tîrziu el realiză că totul se întîmpla în perioada cînd ea începuse să se întîlnească cu Kent. Trecură trei luni fără ca el să reacţioneze în vreun fel, deşi semnele erau evidente. Ea începuse să iasă mult mai des în oraş, să vadă filme franţuzeşti şi să se întîlnească cu vechi prietene în galerii de artă. El nu zicea nimic, văzînd-o cît era de fericită.

••

Injectă epinefrină în craniu pentru a provoca contractarea vaselor de sînge aşa încît vederea cîmpului operator să nu-i fie împiedicată în clipa cînd avea să facă incizia. Un retractor menţinea pielea capului depărtată, dezvelind o mică secţiune romboidală. Apucă craniotomul, un burghiu de oţel inoxidabil, şi-l apăsă pe craniu. Nu avea nici o asistentă care să cureţe locul pe stanţele respective, faptul nu mai prezenta nici o importanţă.

Străpunse dura mater cu bisturiul şi folosi o sondă electrică extrem de subţire pentru a scoate din funcţiune cortexul motor, partea creierului care controla muşchii voluntari.

••

Dallman parcă maşina la o distanţă de cîteva străzi şi îşi continuă drumul pe jos. Cartela magnetică îi permitea intrarea în clădire la orice oră. La etajul al treilea, trecu de propriu său birou şi intră în cel al lui Kent; cei doi parteneri posedau pentru orice eventualitate cheile de la uşa celuilalt. Dallman spera să găsească dovada de care avea nevoie. Văzuse numele unui restaurant în carnetelul de telefoane a lui Queenie. *La Cucina*. Era un local în care ei nu intraseră niciodată şi nici unul pe care ea să-l fi menţionat în legătură cu prietenii ei. În sertarul de sus al biroului lui Kent, Dallman găsi note de plată de la *La Cucina*. Mototolindu-le în mînă, se lasă să cadă cu un oftat într-un fotoliu din piele. Îl năpădiră regretele. Queenie îl înşela – cu Kent, partenerul său din ultimii cinci ani, un bun prieten. Îşi încleştă pumnii şi strînse pleoapele, dar nu-şi putu stăpîni lacrimile pe care se hotărîse să nu le lase să curgă decît dacă ar fi fost sigur într-un fel sau altul. Lacrimile căzură pe sugativa de pe birou. Deschise ochii, dar totul în jur părea deformat. Privi în jos la sugativa care-i absorbea lacrimile. Printre mîzgăliturile ce o acopereau zări cîteva grupuri concentrice de litere Q.

••

Următoarea dată cînd deschise craniul lui Kent folosi un anestezic local; astfel el putea să vorbească iar pacientul său era capabil să-l audă. Folosi din nou craniometrul pentru a pătrunde într-o altă parte a creierului. Localiză lobul occipital şi întinse mîna după sonda electrică.

– Bănuiesc că ştii ce fac, îi spuse. Aruncă o privire în jur acum cînd mai poţi s-o faci, continuă el şi printr-o descărcare rapidă de înalt voltaj distruse nervul vizual.

Înainte ca anestezicul să-şi piardă efectul, îl privă pe Kent şi de darul vorbirii – deşi acesta nu-l mai folosise de cîtva timp – scoţînd din funcţiune Zona lui Broca situată în partea stîngă a creierului.

••

Nu-i spusese nici lui Queenie şi nici lui Kent. Poate că totul va trece şi ea se va plictisi de el, ştiind bine că partenerul său nu era meşter la vorbă şi fiind sigur că cei doi nu mîncau de loc în tăcere de *La Cucina*. Săptămînile treceau, dar Queenie continua să petreacă la fel de multe seri în oraş, timp în care Dallman intra în dormitor şi-şi afunda faţa fie în hainele, fie în eşarfele sau combinezoanele ei. În biroul său lucrările ce trebuiau rezolvate stăteau împrăştiate – şi neatinse – pe birou. Singurul lucru pe care-l făcea era să privească obsesiv fotografiile luate în parc, într-o încercare disperată de a modifica trecutul.

••

Extirpă centrul auditiv şi o porţiune a cortexului somatosenzitiv ce primea şi analiza impulsurile senzoriale pornite din toate părţile corpului. Introduse sonda între cele două hemisfere pentru a bloca mesajele transmise creierului de tors, şold, picioare. Kent era hrănit prin perfuzii şi un plămîn artificial îl ajuta să respire, dar condiţia sa nu era de loc una vegetativă. Legumele nu gîndesc!

Pînă acum Dallman lăsase neatinsă aria prefrontală a lobului frontal aşa încît Kent să poată realiza ce se întîmpla cu el şi care era cauza care-l adusese în această stare. Poate că avea să-şi revizuiască atitudinea, dorind să nu fi fost atît de nesăbuit de dragul cîtorva mîncăruri italieneşti şi a unor secrete pe care le împărtăşea cu Queenie. Cel puţin aşa spera Dallman.

Răzbunarea nu-i stătea în caracter. La început se simţise complet dărîmat. Dar peste cîteva ore, stupefacţia i se transformase într-o mîhnire profundă care-l lovise ca un ciocan. O iubise pe Queenie. Dar cît de mult, îşi dădu seama doar atunci cînd era prea tîrziu.

Fără tragere de inimă cauterizâ zona prefrontală. Dacă Kent găsise alinare gîndindu-se la Queenie în tot acest timp în care creierul său era distrus bucată cu bucată, de acum înainte nu mai avea să facă aşa ceva.

••

Dallman ajunsese la punctul în care trebuia să acţioneze. Queenie era din ce în ce mai nefericită şi el n-o putea suporta în această stare. Exersase semnătura secretarei pe o hîrtie cu antet, apoi dactilografiase o notă către cei doi, pentru fiecare ca din partea celuilalt. *La Cucina*! O trimisese prin curier şi-i spusese secretarei că Kent era prea ocupat pentru a primi telefoane.

Aşteptase o oră în *La Cucina* pentru a afla mai tîrziu că accidentul de maşină se petrecuse cu o jumătate de oră înainte de sosirea sa la restaurant. Kent îi telefonase lui Queenie şi cei doi deduseseră anumite lucruri, aşa încît se urcaseră în maşină îndreptîndu-se spre *La Cucina* pentru a avea o explicaţie cu Dallman. Numai că nu mai ajunseseră acolo.

Kent era puternic zdruncinat, dar nici măcar rănit. Queenie însă, era moartă.

••

Dallman privi bărbatul din pat. Printre toate acele maşinării care-l menţineau în viaţă, nu mai erau urme de viaţă: cortexul premotor, coordonarea muşchilor, partea cortexului somatosensitiv ce ducea la nas. Perfuzorul continua să-şi facă datoria – la fel şi cateterul.

Dallman privi fix pe fereastră. Amurgul îi ascundea oamenii de pe stradă, dar el continua să-i privească gîndindu-se cum ar trebui să se simtă în pielea lor. Scoase din buzunar combinezonul lui Queenie. Ultimul trecător se pierdu în întuneric şi el se întoarse spre Kent.

Îi puse acestuia combinezonul sub nas. De unde stătea, Dallman mai simţea încă mirosul corpului lui Queenie impregnat în acea bucată de pînză. Nu se schimbă nimic. Perfuzorul îşi făcea mai departe datoria – la fel şi cateterul. Dallman aşteptă fără a-şi lua ochii de pe faţa lui Kent.

Şi chiar în clipa în care se gîndi că totul era fără rost şi era pe punctul de a arunca deoparte combinezonul, văzu ceea ce aştepta.

O lacrimă apăru în colţul ochiului lui Kent, o lacrimă asemănătoare cu o picătură de rouă pe un trandafir, o lacrimă ce crescu continuu şi o porni încet la vale pe obraz. Dallman o privi cîteva clipe apoi o şterse cu combinezonul.

Traducere
Florin Mircea Tudor

Balasz Gabriel

prima Convenţie a oamenilor de mass-media din România profilaţi pe SF

Motto:
„în SF, ca peste tot, există o puternică mafie"
unul din clasici

Una dintre principalele probleme ale omului de mass-media este realizarea unui sistem informaţional; ca o rezolvare au apărut agenţiile de ştiri.

N-am să povestesc cum a reuşit JSF timp de doi ani să adune ştiri, este suficient faptul că – *aşa cum o arată şi ancheta realizată de editura Nemira* –50% dintre cititorii de SF sînt informaţi asupra apariţiilor editoriale datorită JSF.

În ceea ce priveşte ştirile, fără falsă modestie, ar trebui să spunem că Jurnalul SF - fiind singura revistă săptămînală şi naţională, a fost şi este principala sursă de informare.

Dar nu este nici timpul şi nici locul *(şi poate nu sînt nici cel mai în măsură)* să fac aprecieri asupra influenţei JSF în mass-media românească.

Important este faptul că tot întîlnindu-ne la manifestări şi făcînd schimb de adrese, informaţii, casete audio, reviste, infzine, fanzine, casete video s-a pus din mers, cum s-ar spune, baza unei reţele de informaţii.

Unul dintre primii oameni care s-a gîndit la constituirea unei bănci de date şi punerea ei la dispoziţia fanilor a fost Dan Popescu, preşedintele clubului Sigma din Piatra Neamţ. Reproducem mai jos harta cu emisiunile de Radio şi TV aşa cum apare în Sigma nr 6. *(ATENŢIE! Lista nu este completă. Alte posturi cu emisiuni SF - Pro FM Botoşani, MTC Constanţa - cenaclul Regii Nisipurilor pt completare tel 01/3129945 -Isabela)*

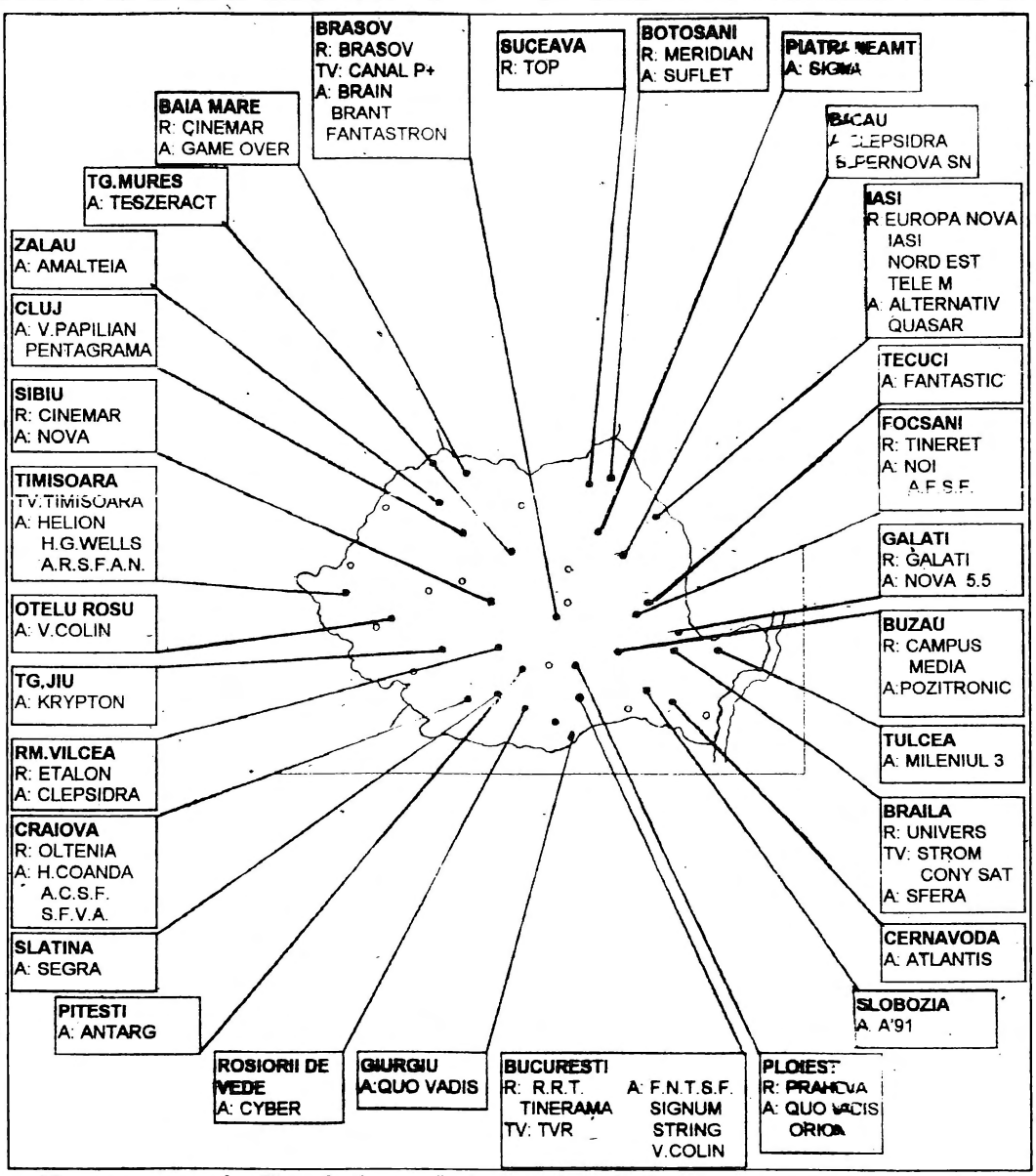

Harta cu asociaţiile sf din ţară şi cu posturile de radio şi Tv unde există emisiuni SF aşa cum apare în Sigma nr 6

Ce propune JSF oamenilor de mass-media?

- să participe la lucrările Convenţiei, pentru a crea cadrul legal de constituire a JSF NET, precum şi modalităţile practice de realizare a reţelei;
- sprijinirea difuzării de carte şi revistă a celor mai importante edituri din ţară profilate pe SF;
- constituirea unor standuri specializate pe SF în fiecare oraş unde există emisiuni SF şi sprijinirea lor prin publicitate;
- informarea promptă a cititorilor şi ascultătorilor din ţară prin prezenţa la toate manifestările SF;
- schimbul de casete audio *(emisiuni radio)* şi de casete video (emisiuni TV) între diferite oraşe
- constituirea unei bănci audio-video la nivel naţional cu interviuri şi a unui depozit de păstrare a manuscriselor;
- constituirea unei biblioteci SF şi a unei videoteci;
- constituirea unor anticariate cu: gadgeturi, postere, insigne, lucrări de grafică, picturi, cărţi, manuscrise, tricouri;
- specializarea întîlnirilor la nivel naţional, inclusiv specializarea celor mai importante fanzine şi infzine;
- alcătuirea unui fanzin naţional (lunar-trimestrial) bilingv care să cuprindă întreaga producţie a fanzinelor bilingve din ţară, pentru difuzare în străinătate.

Din lipsă de spaţiu nu vom prezenta căile prin care JSF-NET îşi propune să înfăptuiască cele de mai sus, dar cititorii şi ascultătorii vor putea afla acest lucru ascultînd/vizionînd emisiunile Radio/TV din oraşul natal şi, bineînţeles, citind viitoarele numere ale Jurnalului SF.

Adrian Bănuţă

JSF NET - Simbătă, 27 Mai, Casa Tineretului din Buzău

Sebastian A. Corn, liderul Top 30 a declarat că întrucît are peste 600 de pagini scrise a început să le dăruiască prietenilor!

- Nu te mai întreb cînd o să-ţi dai numele în vileag pentru că, probabil, oricum n-o s-o faci niciodată, sau nu-i aşa?

- N-o să-l dau niciodată! Fii sigur! E mai norocos aşa.

- Ce te face să te consideri norocos?

- Mă scol dimineaţa, mănînc, mă duc la servici, vin acasă şi scriu. Cîteodată îmi amintesc de lucruri care s-au întîmplat mai demult. Ascult "Simple minds" sau jazz, deci sînt norocos.

- Adică te mulţumeşti cu cotidianul?

- Scriu cam opt ore pe zi, mă mai gîndesc vreo două ore. În total fac zece ore în afara cotidianului. Şi asta e bine.

- Dacă scrii opt ore pe zi înseamnă că scrii al dracului de mult (şi al dracului de prost, m-a completat intervievatul de săptămîna asta, dar no comment.... Deocamdată!), atunci de ce naiba nu mai întîlnim texte de-ale tale pe la concursuri?

- După cinşpe concursuri cîştigate, m-am decis să nu mai particip la nici un concurs. Sînt interesat acum să fiu citit de cîţi mai mulţi indivizi, nu de jurii.

- Şi cum ai de gînd să faci chestia asta?

- Păi, sper să-mi mai publicaţi voi nişte texte, "Alternativ SF" mi-a luat şi el vreo 70 de pagini de manuscris, la "Helion" zac 120 de pagini nepublicate, trebuie să-mi apară vreo două romane. Lu' Rabi i-am mai dat o nuvelă de 50 de pagini şi am strîns 120 de pagini de texte mainstream despre care discut cu Bogdan Ghiu. Am scris un scenariu radiofonic şi sper să colaborez curînd la nişte scenarii video.

- Eu ştiam cîte ceva despre acest al doilea roman, dar în mod sigur cititorii noştri aud/citesc pentru prima dată despre el. Dă-le cîteva amănunte.

- Romanul se numeşte "Aquarius" şi sper să apară cît de curînd la editura Olimp. Ei au vrut să scriu un heroic fantasy, dar mie mi-a ieşit un *heroin* fantasy-politic. Să vedem ce-o zice lumea...

- E cumva vorba de concursul ăla anunţat cu tam-tam anul trecut?

- Concursul m-a făcut să scriu romanul. Nu ştiu dacă concursul a mai avut loc, dar cei de la Olimp mi-au oprit textul imediat cum m-am prezentat cu el. S-au uitat pe curriculum vitae, ştii? şi probabil că li s-a părut interesant. Cam asta e!

- Bun, dar cîteva amănunte despre substanţa romanului. Am înţeles că datorită coperţii ai fost nevoit să introduci nişte modificări în textul iniţial.

- A fost un calvar! Practic "Aquarius" este o lume cu o geografie dinamică, există chiar şi un corp de cartografi care anunţă autorităţile periodic cu ce ţinuturi se învecinează proprietăţile lor... Ăştia de la Olimp însă mi-au pus pe copertă o ştanţă pe care scria CIA, datorită unor elemente politice din text, iar chestia asta m-a obligat să introduc un întreg plot secundar. Acu' să vedem ce-a ieşit. Sînt curios şi eu, de fapt, să văd ce-a ieşit! Mi-e imposibil să încadrez "Aquarius" într-un gen.

- Şi cu romanul de la "Nemira" ce se mai aude?

- Mi-am scris coperta patru...

- Poţi să ne-o reproduci în premieră?

- Măi, nu întocmai...

- Măcar aşa, să ne facem o idee.

- Păi, ar fi cam aşa: "În decembrie 1999, Imperiul Roman se întinde din Persia pînă în America de Nord, inclusiv. Lumea nu comunică prin telefon sau radio, ci prin semnale luminoase şi porumbei călători. Cel mai puternic om de pe Pămînt nu crede că fiul său este în stare să-i preia misiunea, şi atunci lansează o competiţie între grupuri financiare, religioase şi politice. Aşa că, Hare Krishna care este o confrerie religioasă se înfruntă cu un grup politic, stoic de la Roma susţinut de un concern de telecomunicaţii şi cu un grup financiar helvet. Împotriva tuturor se bate fiul celui mai puternic om de pe pămînt care este un fel de Commodus..." De fapt sînt nişte mafioţi şi-n cartea asta.

- Atmosfera pe care-ai descris-o are multe în comun cu cea din "Motocentauri pe Acoperişul Lumii", în bucăţile pe care le-ai scris pentru această antologie - roman colectiv ai utilizat şi elemente din romanul tău?

- Domn'e, cînd l-am cunoscut pe Mike, el a zis că pluteşte ceva-n aer, eu îi dădusem un text pe care ar fi vrut să-l scrie şi Mike. "2484, Quirinal Ave.", romanul de la Nemira a fost de fapt o nuvelă pe care-am scris-o prin '93 şi pe care-am extins-o în '94 la roman. Cînd ai venit tu cu propunerea pentru antologie, normal că am preluat nişte locaţii din vechiul meu text, da' cel mai mişto e că, deşi nu ne cunoşteam pe vremea aia, ne-am gîndit mai mulţi la acelaşi lucru. Cred că la asta s-a gîndit şi Mike cînd ne-a spus că între noi pluteşte ceva. Uite, de pildă, West Elephantina e şi în romanul meu şi-n antologie.

- Şi legat cam tot de chestia cu "plutitul" am scris împreună două texte. Neobişnuite. Unii au luat articolul pe care l-ai scris după "Ragnarök" drept o negare a tot ceea ce scriseseşi pînă atunci.

- Unii poa' să se ducă la WC-ul public. Le plătesc eu intrarea.

- Crezi că poţi scăpa atît de uşor de detractori?

- Băi, zău c-am obosit în ultimul timp să dau explicaţii. Nu mă mai interesează! Dac-o fi să fie ceva de capul a ceea ce-am scris pînă acu', o să se cumpere, dacă nu, nu! Oricum am cunoscut nişte tipi mişto de cînd am intrat în fandom şi detractorii nu încap în arealul ăsta.

- Da' în care?

- Nu ţi-am zis mă, că se duc la WC?

- Ca să... ce?

- WC-ul este compus din: rezervor, ţevi, tron şi lanţ de tras apa...

- Da' de unde eşti tu aşa de doct?

- Am stat mult de vorbă cu detractorii mei. Să revenim! Băieţii ăştia de care zici tu, poa' să intre în oricare din primele trei elemente ale WC-ului, condiţia de bază e să tragă apa după ei.

- Devenind (pe cît posibil) serioşi, care crezi că ar fi destinul tău: de scriitor sau de chirurg? Şi cum te împaci cu duplicitatea asta existenţială?

- Cred că toţi autorii de sefe sînt duplicitari existenţial pentru că nu cîştigă bani din scris. Oricum, nu mă mai pot lăsa de scris, orice-ar fi. Chiar dacă nu m-ar mai publica nimeni. E o chestie la care sînt antrenat. Scriu de la 12 ani, dar primul text mi-a fost publicat la 34 de ani.

- Sesizez o oarecare amărăciune în cuvintele tale. Şi pari şi cam obosit. Te-a ajuns şi pe tine? Erai mai fericit înainte de a fi publicat?

- Ştii, uite acuma serios, nu-l pricepeam pe Dănuţ Ivănescu, de exemplu, cînd spunea că nu-l interesează publicul. Eu sînt acum într-un stadiu în care publicul în care mă interesează, dar am chef să scriu şi pentru mine. De fapt, principala problemă este că n-am timp să scriu suficient. Şi că nu există suficienţi editori ca să-mi ia toate textele. Gîndeşte-te că mai am acasă vreo 600 de pagini definitivate. Ce dracu' să fac cu ele? Îîîm? Ce să fac cu ele? Uite, am început să le fac cadou. I-am dat lui Ivănescu "Mic dejun *à la carte* în Magoria". Textul ăsta este de-acum proprietatea lui exclusivă şi poate să facă ce vrea cu el. Dacă vrea să-l lase moştenire, bine! Dacă nu să se şteargă cu el la cur!

- Da. Deci nu-ţi pasă de ceea ce scrii? Cum ţi-ai defini textele?

- Chiar mă gîndesc la chestia asta. Nu ştiu unde să le bag. Şi nici nu ştiu dacă e important să le bag undeva... *(conform propriei opinii s-a exprimat trivial)*

- Nu m-am referit la chestiuni ţinînd de vreo specie sau curent literar, ci la raporturile (dacă există) dintre tine şi textele tale.

- Nu mai pot să trăiesc fără să scriu. Asta-i toată chestia. I-am văzut pe unii la pîine, ştii, era duminică şi coada cred că dura cel puţin două ore. Atunci mi-am zis că românii sînt dependenţi de pîinea caldă turcească. Eu sînt dependent de scris.

- Iar n-ai prins sensul întrebării: mă referam la produsul finit - textul.

- Bă, sînt prost, nu mă prind.

- Deci: după ce termini de scris un text, mai ai vreun sentiment vis-à-vis de el? Pentru că altfel ai putea foarte bine să scrii bilete de tramvai.

- E foarte nedefinit pentru mine. De regulă nu-mi prea mai plac textele dacă trec peste ele, să zicem, două-trei luni. Cred că din cauza asta am şi schimbat multe stiluri în ultimul timp. Cred că unele îmi mai plac aşa totuşi. Din momentul publicării, însă, nu mă mai interesează. Ulte, acum îmi vin foarte multe idei şi asta mă roade: nu am timpul fizic să le scriu.

- OK! Mai stăm noi de vorbă şi despre altele în curînd.

- Pupăm prietenii.

A consemnat
Ionuţ BĂNUŢĂ

Sebastian A. CORN

Nenăscut, în maşina de scris

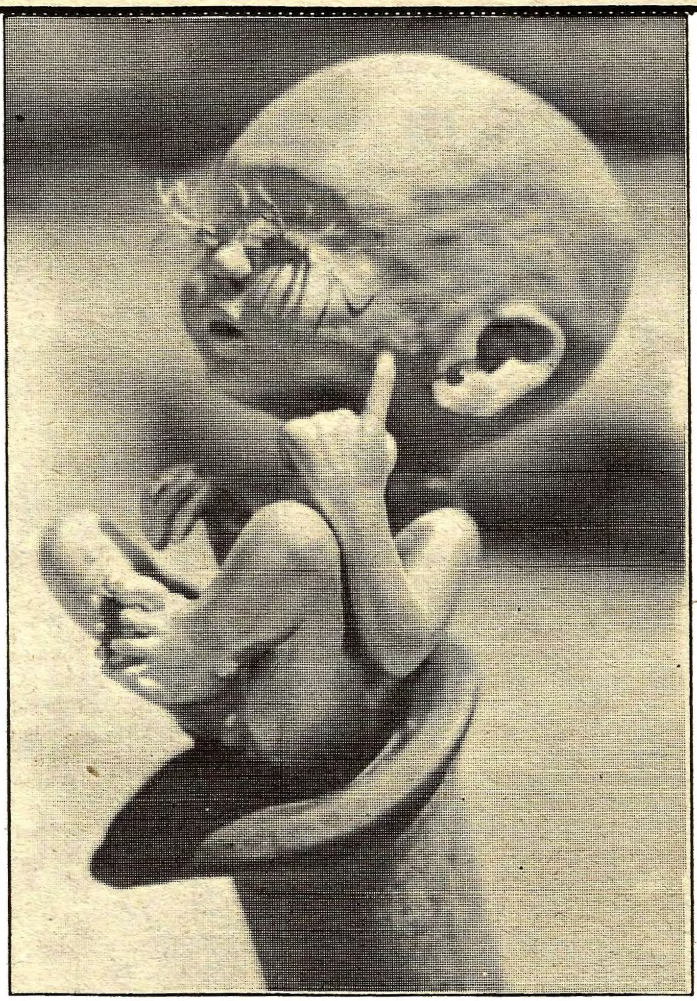

„Intră!" a spus editorul fără să ridice capul dintre hîrtii.

Trebuia să fie Carla, iar Mark îşi făcuse planul de cînd vorbiseră la telefon. Aşa că, prefăcîndu-se absorbit de lectură, a indicat cu mîna un scaun, întîrziind cîteva secunde înainte de a ridica privirea.

Era Carla, bineînţeles.

„Bună ziua."

„Ah, bună ziua." a mimat el surprinderea. „Am înţeles că îmi aduci ceva nou... Parcă aşa ai spus la telefon."

Femeia a zîmbit, a desfăcut poşeta şi a scos dinăuntru un sul de coli. Erau prinse cu o fundă turcoaz.

„Ştii, soţul meu s-a gîndit să-ţi facă un cadou. De aceea a împachetat manuscrisul în..." – a făcut o pauză ca să-şi găsească cuvintele – „...în această fundă amuzantă!" s-a strîmbat ea.

Mark a întins mîna peste birou şi a luat sulul bizar. Cadoul autorului pe care nu apucase să-l publice încă.

„Că tot a venit vorba," a început el, „soţul ăsta al tău chiar există?"

Carla n-a răspuns imediat, iar Mark a început să frunzărească manuscrisul. S-a prefăcut atras de anumite pasaje, dar n-a citit cu adevărat decît al treilea paragraf de pe pagina 6. Cel care conţinea mesajul.

„Bineînţeles că Aaron există..." a răspuns Carla într-un tîrziu. A devenit brusc serioasă şi a continuat: „Crezi cumva că vreau să te păcălesc?"

„Nu, nu, nu!" a replicat Mark, întinzînd mîinile în faţă. „Numai că mi se pare straniu. A onorat toate... cum să spun... toate comenzile pe care i le-am trimis prin tine. Şi asta e ciudat. De regulă, autorii fac nazuri. Dar, Aaron scrie exact ceea ce doresc." a încheiat Mark şi a recitit paragraful pe care îl căutase în manuscris. Fără să i se clintească un muşchi.

Totul începuse cu trei săptămîni în urmă. Carla intrase în biroul lui Mark şi îi lăsase nişte povestiri, explicînd că sînt scrise de soţul ei. Dorea o opinie avizată asupra valorii lor literare.

„De ce ne-ai ales tocmai pe noi?" întrebase Mark.

„Pentru că sînteţi cei mai buni." răspunsese Carla fără să stea pe gînduri.

„Mda... sîntem cei mai buni..." repetase Mark, luat pe nepregătite.

Citase textele şi mergeau. Prea elaborate parcă, pentru un debutant. Dacă cineva îşi bătea joc de el? – îi trecuse prin cap şi se apucase să caute în computer numele tipului: Aaron Pool. Parcursese toate fişierele editurilor concurente, dar nu dăduse de urma lui. A dat cîteva telefoane amicilor care lucrau în publicistică, însă a primit de peste tot acelaşi răspuns. Nimeni nu auzise de Aaron Pool.

„Poate că e un pseudonim", îi sugerase David, prietenul său din copilărie, care lucra la o firmă concurentă. „Ştii, noi ne-am trezit o dată cu un şmecher din ăsta. Îţi alegi un pseudonim, şi gata! Fraiereşti fiscul, îi încurci pe deştepţii de la Finanţe şi umfli o găleată de bani. De la unul şi de la altul. Neimpozabili."

Mark nu a dat drumul manuscriselor. Dorea să se asigure mai întîi care e treaba cu acest Aaron. S-a decis s-o ducă pe Carla cu vorba, doar-doar ar reuşi să afle mai mult despre prezumtivul ei soţ. Pentru asta, i-a mai comandat cîteva povestiri, ca să cîştige timp.

Numai că, femeia revenise după trei zile cu manuscrisele solicitate. Exact aşa cum le comandase Mark. Scurte, percutante şi cu poantă finală.

„Mda," aprobase el după după o săptămînă, la o nouă întrevedere cu Carla, „văd că soţul tău este foarte versatil... Mă întreb însă, cînd naiba scrie atît? Mi se pare chiar prea prolific", a accentuat Mark.

„Ţi-am mai spus. E agent de bursă şi circulă foarte mult. Şi detestă să piardă timpul. Aşa că, în avion, scrie. El numeşte asta relaxare activă. De pildă, între Bangkok şi LA, zborul durează peste 12 ore. Îţi dai seama... pentru un tip ca el, 12 ore sînt mai mult decît suficiente ca să facă ce mi-ai cerut!" a explicat Carla, făcînd semn cu bărbia spre manuscrise.

Mark scotocise prin toate editurile. În LA nu exista nici un autor ale cărui date să se suprapună peste ale lui Aaron Pool. Iar stilistic vorbind, nu semăna cu nimic din ceea ce citise Mark pînă atunci. De fapt, Aaron nu semăna nici măcar cu el însuşi – aluneca de la o manieră la alta, cu fiecare text, încît editorul bănuia că...

„Un tip apărut de nicăieri," s-a justificat el în faţa directorului, pledînd pentru publicarea lui Aaron, „apărut de nicăieri şi care scrie binişor. Noi n-am mai scos de multă vreme un debut valabil."

A primit foc verde. Se pregătea să demareze treaba, cînd Carla a adus un nou vraf de manuscrise. Printre ele, în mijlocul unei povestiri, un insert bizar:

ACEST TEXT ESTE SCRIS ÎMPOTRIVA VOINŢEI MELE. NU DORESC SĂ SCRIU ACESTE POVESTIRI. TE ROG, IA LEGĂTURA CU MINE! VEI PRIMI UN NOU MESAJ ÎN MANUSCRISUL URMĂTOR. PAGINA 6, PARAGRAFUL 3.

„Sînt obosit. Sînt surmenat. Am nevoie de concediu," şi-a spus Mark, crezînd că nu e în stare să realizeze legătura insertului cu restul textului.

A fumat o ţigară, a ras un pahar cu Smirnoff şi a recitit fragmentul.

Nu. Nu era surmenat. Şi nici de concediu n-avea nevoie. Paragraful rămăsese la locul lui, pe coala dactilografiată, fără nici o legătură cu povestirea.

Iar azi, Carla apăruse cu un nou manuscris. Cel în care tocmai căutase mesajul:

SUNĂ-MĂ LA XL 0587443 M. ACOLO VOI FI CHIAR EU. DIRECT, FĂRĂ INTERMEDIARI.

„Aaron nu face nazuri," a spus Carla în timp ce Mark recitea paragraful. „Este agent de bursă şi, mă înţelegi, ca orice tip care mînuieşte bani, este deosebit de serios."

„Perfect," a dat Mark din cap. „Povestirea de care ţi-am spus, *Corabia de muşchi,* va apare în numărul nostru de mîine."

Figura Carlei s-a destins într-un surîs. S-a ridicat de pe scaun şi a întins mîna spre editor:

„Să văd minunea asta, şi după aia, discutăm şi aspectele pecuniare. Aaron o să fie deosebit de bucuros."

„Ah, nu! Nu plecaţi... Directorul nostru vrea să schimbe vreo două

vorbe cu tine... În plus, mai trebuie semnat și contractul de publicare..."

„După ce apare *Corabia de mușchi!*" a întărit ea, micșorînd ochii.

„După ce apare *Corabia de mușchi...*" și s-a ridicat ca un automat pe tocurile înalte, părăsind biroul.

Erau de cîteva ore în birou. David citise și el textele lui Aaron Pool.

„În cît timp zici că le-a scris?"

„Trei săptămîni. 250 de pagini scrise la comandă în trei săptămîni..."

A spus Mark, întinzînd amicului său ultimul text primit. Cel lăsat de Carla în cursul dimineții. „Și nu știu ce dracu' să fac..." a continuat editorul.

David n-a răspuns imediat. Se încruntase, parcurgînd una dintre paginile scrise de Aaron.

„Ce spuneai?" s-a întors el spre Mark după cîteva secunde.

„Spuneam că nu știu ce dracu' să fac acum. Tipul mi-a dat un număr. Am verificat. La capătul firului e un telefax."

„Ei și?" și-a rostogolit David ochii peste hîrtiile din birou.

„Atît. Am aflat doar că XL 0587443 M este numărul unui telefax aflat într-o proprietate spre Laredo... asta-i tot!"

„Mmh... cam puțin. În locul tău, mă duceam acolo și vedeam care e treaba cu scula aia... Ce dracu'? Tipu' scrie povestiri la tastatura unui fax?"

„Poate că e doar o manevră de-a Carlei. Mi-a spus că ea îi transcrie textele", a spus Mark și a sorbit din ceașca de cafea.

„Serios? Și ce obține ea, introducînd mesajele alea în texte?" s-a interesat David, bătînd cu degetul arătător în tîmplă.

„Habar n-am", s-a strîmbat Mark. Probabil că-și închipuie că mă condiționează psihic... știu eu? Să le dau drumul mai repede la tipar..."

„Auzi? Bagă-ți naibii mințile în cap!" a pufnit David. „Dacă vrei să capeți un răspuns, ia odată legătura cu faxul... așa zice și în insert: că la numărul ăsta, o să comunicați fără intermediari."

David s-a ridicat de pe scaun și a trecut pe lîngă Mark, așezîndu-se în fața telefaxului de pe birou. Negru și lucios, cu forme alungite și unghiuri noi, cuplat la tastatura unui Underwood electronic.

„Cu faxurile astea, trebuie să fii direct! Direct!" a exclamat David brusc și a început să bată la mașina de scris. Rafală de litere.

SÎNT MARK BRODIE. M-AI CĂUTAT LA EDITURĂ?

Telefaxul a înghițit hîrtia automat, iar David a format numărul indicat în manuscris.

„Te superi că m-am dat drept tine?" a zîmbit David, întorcîndu-se spre Mark. Editorul a clătinat din cap.

Imediat, faxul a scuipat o coală imprimată cu litere de tipar.

MULȚUMESC, MARK. NU CREDEAM CĂ VEI LUA LEGĂTURA CU MINE.

Mark s-a schimonosit și s-a ridicat, nervos, în picioare:

„Carla asta... Carla asta își bate joc de mine!" – a avansat spre mijlocul camerei și și-a aprins o țigară, inspirînd adînc.

„Carla. Sau Aaron. Sau telefaxul", l-a aprobat David, sfătos.

Dar în acel moment, aparatul a ejectat o nouă hîrtie.

UNDE EȘTI, MARK? VREAU SĂ COMUNICĂM URGENT. CARLA MĂ VA OBLIGA DIN NOU!

„Carla asta a ta... violează telefaxuri, cumva?" a început David să ridice rapid din sprîncene. „Nu-ș' unde naiba am citit că e cea mai *en vogue* fantasmă sexuală pe anu' ăsta..." a comentat el și a hohotit răgușit, înecîndu-se.

„Ești idiot," s-a strîmbat Mark. L-a dat pe David la o parte și s-a apucat să tasteze:

CUM ADICĂ, SĂ TE OBLIGE?

Răspunsul a venit în cîteva secunde.

MĂ FACE SĂ SCRIU. POVESTIRILE PE CARE ȚI LE DĂ ȚIE.

„Isuse, ce aiureală!" a exclamat David. „Ia mai vezi ce zice!"

Mark a tastat din nou pe Underwood-ul său:

CINE EȘTI?

Pauză. Apoi, între cei doi a țîșnit o nouă hîrtie:

EU SÎNT CEL DIN MAȘINA DE SCRIS A CARLEI.

Mark a rămas țintuit, zgîindu-se la propoziție, dar David l-a plesnit pe spate: „Nu te opri! Scrie mai departe!"

Mark a strîns din buze și a bătut la mașină noul mesaj:

CE FACI ÎN MAȘINA DE SCRIS A CARLEI?

SÎNT PROGRAMAT SĂ AȘTEPT.

ȘI CARLA TE-A SCOS DIN AȘTEPTARE?

DA. CARLA M-A SCOS DIN AȘTEPTARE – a confirmat hîrtia.

David l-a bătut pe umăr pe amicul său și a început să-și miște buzele fără să scoată un sunet.

„Nu pricep o iotă din ce vrei să-mi spui!" i-a retezat-o Mark și a izbucnit brusc în rîs. „Ești tîmpit? Crezi că ne poate auzi? E doar un telefax."

„Întreabă-l ce așteaptă acolo!" a spus David, înroșindu-se.

CE AȘTEPȚI ÎN MAȘINA DE SCRIS? a dactilografiat Mark.

EI MI-AU SPUS CĂ VOI PRIMI MISIUNEA.

ȘI CARLA TE-A DETECTAT ÎNĂUNTRU? ȘTIA DE MISIUNEA TA?

CARLA ȘTIA DE MISIUNEA MEA DINAINTE SĂ MĂ DETECTEZE. A DESFĂCUT MAȘINA DE SCRIS NUMAI CA SĂ MĂ ÎMPIEDICE SĂ-MI DUC MISIUNEA LA BUN SFÎRȘIT.

DAR CINE EȘTI TU?

EU SÎNT CEL DIN MAȘINA DE SCRIS A CARLEI.

David a pufnit în rîs și a tras ceașca de cafea mai aproape de el:

„E cea mai teribilă mașină de scris cu care am lucrat vreodată. Ia lasă-mă pe mine!"

S-a așezat în fața tastaturii și a dactilografiat, la rîndul lui:

CARE ESTE MISIUNEA TA?

EU TREBUIE S-O ANIHILEZ PE CARLA.

DE CE?

EI M-AU LĂSAT AICI CA SĂ-MI AȘTEPT MISIUNEA. S-O ANIHILEZ PE CARLA.

CARLA ESTE INAMICA TA?

CARLA ESTE HOMINIDĂ. HOMINIZII SÎNT DESTRUCTIVI. NOI TREBUIE SĂ-I ANIHILĂM PE HOMINIZI ȘI SĂ RESTABILIM ORDINEA LUCRURILOR. EU TREBUIE S-O ANIHILEZ PE CARLA.

Mark s-a uitat scurt la David. A fost rîndul lui să vorbească doar din vîrfùl buzelor. Era noapte, iar comunicarea lor tăcută cu o ființă ascunsă într-o mașină de scris, nu ținea nici măcar de domeniul bizarului sau al fricii – o povestire? Un incest între regnuri? O panoramă deschisă spre nimic?

Mark s-a repezit spre tastele Underwood-ului:

ȘI CUM CREZI CĂ TE POT AJUTA EU?

MARK BRODIE POATE S-O DEZACTIVEZE PE CARLA. MARK BRODIE NE POATE AJUTA SĂ RESTABILIM ORDINEA LUCRURILOR. POATE S-O FACĂ PE CARLA SĂ NU MĂ MAI OBLIGE SĂ SCRIU. EU NU AM MISIUNEA SĂ SCRIU. ALȚI FRAȚI DE-AI MEI SCRIU.

UNDE SÎNT FRAȚII TĂI?

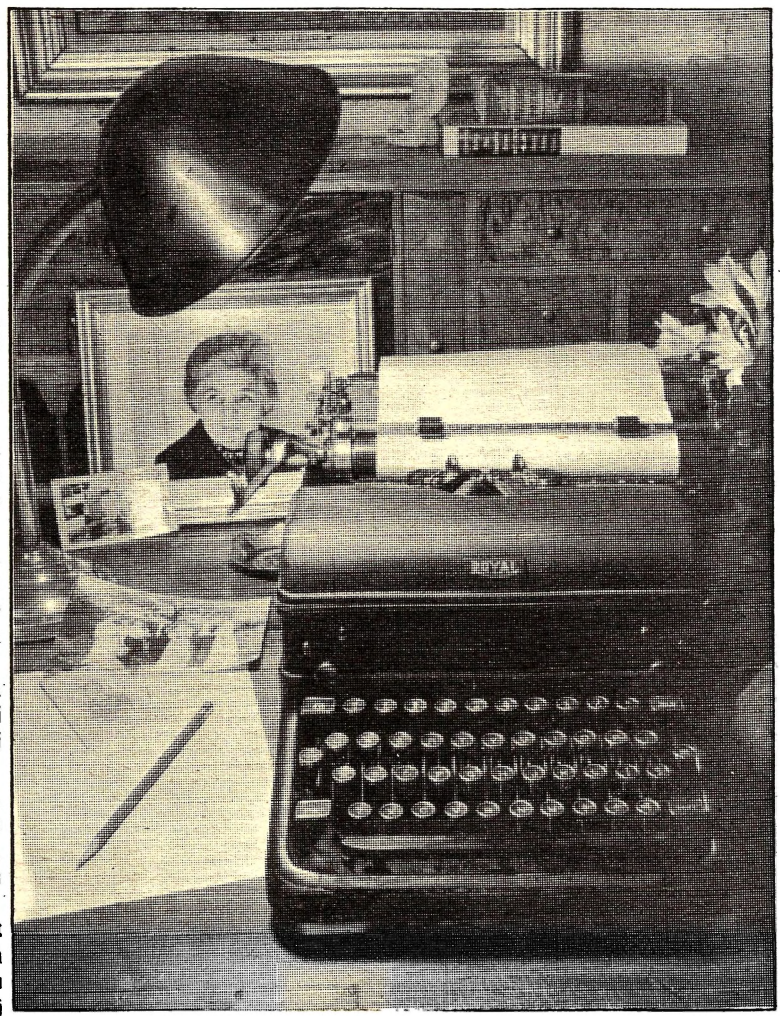

FRAŢII MEI SÎNT PESTE TOT. ÎN ALTE AGREGATE ŞI DISPOZITIVE. SCRIU, EMIT SUNETE, TRANSMIT SEMNALE. ÎŞI AŞTEAPTĂ MISIUNILE. CHIAR ŞI ÎN BIROUL TĂU, MARKI EI N-AU FOST TREZIŢI DE FRAŢII ŞI SURORILE CARLEI. ÎŞI VOR DUCE MISIUNILE LA BUN SFÎRŞIT.

David căscă ochii din ce în ce mai mult. Frecîndu-şi bărbia, i-a făcut semn lui Mark:

„Ce dracu' e cu toată aiureala asta?"

Mark a ridicat din umeri:

„Aşteaptă puţin", i-a spus şi s-a apucat să tasteze:

DE CE CREZI CĂ MARK BRODIE TE VA AJUTA?

PENTRU CĂ MARK BRODIE NE POATE AJUTA SĂ RESTABILIM ORDINEA LUCRURILOR. MARK BRODIE POATE DEVENI ŞI EL FRATE DE-AL NOSTRU.

DAR MARK BRODIE ESTE HOMINID.

Hîrtia cu răspunsul întîrzia să apară. Brusc, automatul de cafea a început să zbîrnîie, fără ca cineva să-l fi pornit. Concomitent, faxul a ejectat răspunsul:

AUZI MAŞINA DE CAFEA?

Mark a aprobat, prosteşte, din cap. Imediat, hîrtia din aparat s-a acoperit de noi fraze:

ŞI ALŢI HOMINIZI AU DEVENIT FRAŢI DE-AI NOŞTRI. MARK BRODIE NU AR FI SINGUR. MAI ALES, DACĂ MARK BRODIE DOREŞTE SĂ RESTABILEASCĂ ORDINEA FIREASCĂ A LUCRURILOR. AUTOMATUL DE CAFEA ÎL POATE AJUTA PE MARK BRODIE SĂ SE HOTĂRASCĂ. ÎNTR-UN FEL SAU ALTUL.

David s-a aplecat asupra maşinii de scris:

DAR DACĂ L-AM BLOCA PE AARON? AI PUTEA SĂ-ŢI AŞTEPŢI MISIUNEA LINIŞTIT.

Răspunsul a sosit imediat:

AARON POOL SÎNT CHIAR EU. AŞA M-A BOTEZAT CARLA CÎND M-A TREZIT. MARK BRODIE TREBUIE S-O ANIHILEZE PE CARLA, DACĂ DOREŞTE SĂ DEVIN FRATELE NOSTRU.

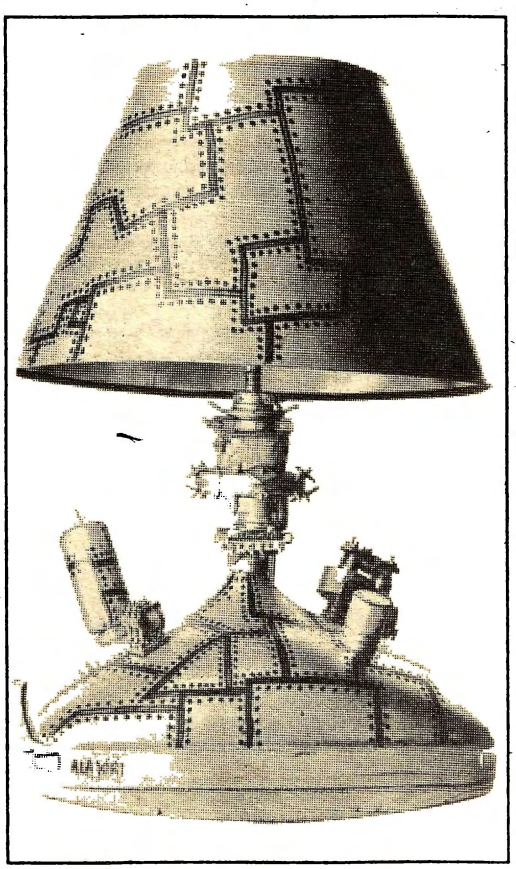

„Crezi că poţi să-l rogi pe soţul tău să mai scrie o nouă povestire? Una de vreo 20-30 de pagini... Aş avea nevoie de ea poimîine, dacă se poate."

Mark vorbea lent, cu voce coborîtă. Dar era inutil. Capul continua să-i vuiască, aidoma unui expres în care s-a tras semnalul de alarmă. S-a uitat la uşa întredeschisă, din spatele căreia, ascuns, David îi făcea semne de încurajare.

În acest timp, Carla răsfoia revista în care apăruse *Corabia de muşchi*.

Deodată, l-a privit pe editor cum scotoceşte în sertar după aspirine.

„Ai lucrat mult azi-noapte, nu-i aşa?" s-a interesat ea, după care, a reluat: „Să fac un mic calcul. Aaron este la Sidney. la cursa Quantas şi vine la LA prin Lima... asta înseamnă... asta înseamnă 13 ore de zbor efectiv..."

„Deci?" a întrebat Mark încercînd s-o privească atent. Dar ochii i se împăienjeneau.

„Deci, poimîine îţi dau povestirea. Ai vreo pretenţie cu textul?"

Bineînţeles că avea. De cînd Carla îi povestise că are acasă o întreagă colecţie de maşini de scris şi că hobby-ul ei e să le desfacă şi să umble în ele, lui Mark îi dispăruse orice dubiu. L-a privit pe David, care aproba din spatele uşii.

„Ştii... sînt superstiţios. Cred că ar fi de bun augur dacă ai dactilografia textul lui Aaron la aceeaşi maşină de scris".

„Ah!" a exclamat ea, plăcut surprinsă. „Şi Aaron a insistat. Bătrîna Olivetti... are nişte caractere deosebit de elegante. Trebuie să ştii că numai pe ea îi transcriu textele. Îmi place atît de mult, încît corespondenţa mi-o ţin tot pe ea. De altfel, este cuplată în permanenţă la faxul meu..." explică ea, în timp ce se pregătea să iasă din birou.

Editorul i-a făcut un semn scurt cu mîna şi i-a zîmbit, conducînd-o spre scările ce dădeau în stradă.

„La revedere!"

„La revedere! Pe poimîine..." a încheiat ea şi a coborît scările.

Mark s-a întors în birou şi s-a uitat către David. Cînd sunetul paşilor ei s-a stins, dizolvîndu-se în zgomotele oraşului, a ieşit şi el dindărătul uşii:

„Douăzeci de pagini în două zile? Aşa ţi le dă mereu?"

Mark a aprobat, înclinînd capul:

„Aşa mi le dă mereu. Indiferent de subiect sau de amploarea textului. Fără să mai fie nevoie de nici o corectură. Gata de băgat în tipografie."

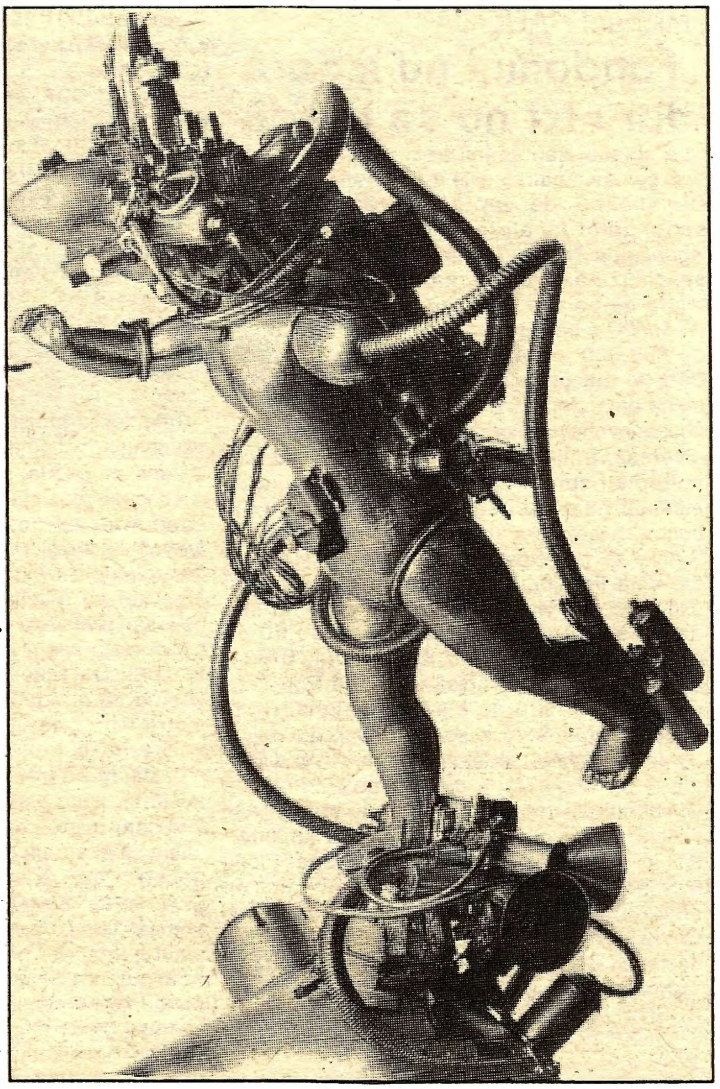

David şi-a ridicat sprîncenele şi s-a lăsat să cadă în scaun:

„Trebuie s-o ţii tot aşa!" a spus el, studiind automatul de cafea. În cursul nopţii, în timp ce comunicaseră prin telefax cu cel trezit de Carla, automatul le făcuse cafea în două rînduri. Le-o oferise la ţanc, de fiecare dată. Exact cînd simţeau că li se închid ochii. Iar ei continuaseră să schimbe mesaje cu cel din Olivetti.

„Poate că cel din rîşniţă e şi el trezit", a comentat David. „Poate că aşteaptă semnalul ca să-l anihileze pe hominidul Mark, în caz că nu acceptă să-i devină frate", a şoptit el.

Editorul s-a încruntat. Dacă într-o zi, cînd va încerca să-şi facă o cafea, un scurt-circuit...

„Ai dreptate", a spus Mark. „Cu Aaron am rezolvat. I-am dat o treabă peste puteri. Îi va fi imposibil să scrie şi, în acelaşi timp, să-şi ducă misiunea la bun sfîrşit... Să văd cum rezolv cu scula asta, acum", a murmurat el şi i-a făcut cu ochiul lui David.

Dar, nici el, nici trecătorii, nu au auzit strigătul care a ţîşnit din automat, pe cînd era zdrobit sub roţile unui taxi.

Numai cel ce aştepta în telefonul de pe biroul editorului a ştiut că un frate de-al său a murit. Dar nu putea face nimic.

Nu îşi primise încă misiunea.

Michael HAULICA

Fandomul nu moare dar nici nu se predă

La sfîrşitul săptămînii trecute a avut loc, la Iaşi, cea de a patra ediţie a *Festivalului Quasar*. Beneficiind de un consistent aport al sponsorilor locali între care s-au detaşat *Agenţia de Turism Totem* şi firma *Easy Rider* - specializată în difuzarea de carte dar şi al unora de pe alte meleaguri (Editurile *RAO* şi *NEMIRA)* s-au putut acorda premii în valoare de 600.000 lei. Aşa cum remarca şi Adrian Bănuţă, redactorul-şef al Jurnalului SF, a fost prima dată cînd banii nu s-au adunat în scopul acoperirii cheltuielilor celor care se plimbă pe la diversele întîlniri cu tematică SF, ci au fost îndreptaţi spre creatori. E bine. Trebuia să înceapă odată şi odată! Şi nu pot să nu mă bucur că asta s-a întîmplat la Iaşi. La acest festival au participat sub „100 de SF-işti" (citat din Vlad Frînghiu, care este un propagandist excelent, dar numai pentru cei care nu ştiu despre ce e vorba). Ei, au fost vreo 40 de participanţi, acoperind Botoşaniul, Brăila, Focşanii şi Ploieştii. Adică un fel de Con Est - după o idee care nu s-a mai materializat la Buzău. Dar, iată că această organizaţie estică „îşi adună apele", la fel ca marele fluviu dintr-o piesă de televiziune de mai an (înainte de Crăciunul cu împuşcături). A mai fost la Iaşi, susţinînd „puncte din program" sau jurizînd - dar în calitate de invitaţi - Ion Hobana, Florin Munteanu, Mihail Grămescu (concurent de onoare), Mihai Dan Pavelescu (Bucureşti) şi Silviu Genescu (Timişoara), ultimul chiar declarînd că „a venit în nume personal", fără să reprezinte nici Wells, nici Helion, nici măcar ARSFan. În rezumat, cele trei zile au fost:

VINERI - conferinţa lui Ion Hobana *„H.G. Wells în maşina timpului -..."*,

SÎMBĂTĂ - serialul de conferinţe datorate lui Florin Munteanu acoperind ecologia, fractalii, vulcanii şi alte cîteva subiecte „arzătoare" şi mult aşteptatul raport asupra atomizării fandomului românesc pe care nu ştiu cum şi l-a imaginat George Ceauşu că de ieşit a ieşit cam altceva. Seara de sîmbătă a continuat cu concursul de muzică electronică (SF i-au spus organizatorii şi n-am aflat motivele care i-au determinat s-o facă, dar n-o fac numai ei multă lume consideră muzica electronică drept SF) pentru a culmina cu anunţarea rezultatelor celor trei concursuri. S-o fac şi eu:

A. Secţiunea Muzică:

- premiul "Dragoş Jaluba" - Silviu Iurascu (Iaşi)

- alte premii pentru creaţia muzicală au fost conferite lui Dan China (Cluj), Mihai Musceleanu, Marcela Burulană (Iaşi), Dan Spînu (Iaşi);

B. Secţiunea Artă Plastică:

- premiul editurii Pygmalion - Tiberiu Gavrilaş (Quasar - Iaşi)

- premiul JSF plus o menţiune Quasar - Adrian Vlăsceanu (Noi - Focşani)

- premiul QUASAR pentru colaj - Ionuţ Bănuţă (Quo Vadis? - Ploieşti)

- Premiul I - Sergiu Grapă (Alternativ - Iaşi)

- premiul SUPERNOVA pentru design - Lucian Băbeanu (Quo Vadis? - Ploieşti), Marian Coman & Cătălin Baciu (Sfera - Brăila)

C. Secţiunea Literatură:

- premiul "Dan Merişca" - "Unităţi de timp infinitezimale" de Mihail Grămescu (STRING - Bucureşti)

- premiul QUASAR pentru nuvelă - "Tu, quoque, Michelangelo" de Radu Haraga (QUASAR-Iaşi)

- premiul QUASAR pentru povestire - "Omul negru" - Lidja Dimkovska (Macedonia)

- premiul QUASAR pentru schiţă - "Previziunea" semnată (misterios) V.C.G. (Bucureşti). *(la Bucureşti s-a dovedit că proza îl aparţine lui Costi Gurgu n.r.)*

Menţiuni:

- poezie - Steliana Grama (Chişinău), eseu - Walther Bild (Iaşi), proză - Liviu Surugiu (Roşiorii de Vede), Dragoş Palade (Galaţi), Andrei Cojocaru (QUASAR - Iaşi), Costi Gurgu (Bucureşti).

Referitor la concursul literar, se impun două observaţii: începînd cu PLOCON '93, cînd ploieştenii, ca gazde, şi-au anunţat neparticiparea la concurs, majoritatea cenaclurilor/cluburilor au adoptat acest gest ca un semn de politeţe (vedeţi ce subtil sînt?). Au mai fost şi excepţii (de exemplu SEGRA 1994, cînd majoritatea premiilor au revenit localnicilor, dar, nu?, trebuia să-i premieze şi pe ei cineva, că pe la alte concursuri n-am prea auzit de scriitorii din Slatina). De aceea, mare mirare m-a cuprins văzînd că gazdele ieşene şi-au premiat doi dintre tinerii de ultimă "generaţie" (care, fie vorba între noi, n-au nevoie de reclamă proastă, mai ales că Radu Haraga a luat premii peste tot unde s-au dat în acest an, iar Andrei Cojocaru publică destul de des în JSF şi să nu uităm că el are un premiu la HELION-ul de anul trecut). Deci? A doua observaţie se referă la prevederea din regulament care zicea că "se primesc texte, de preferinţă nepublicate". Aşa a putut fi premiată povestirea "Minunata Caoara" apărută în JSF/22/1993. Despre cele "de preferinţă nepremiate la alte concursuri" nu se spunea nimic, şi cum este permis tot ce nu e interzis, nuvela lui Radu Haraga (premiul pentru nuvelă la Botoşani, Zilele SUFLET, 7-9 aprilie) a mai fost premiată şi la Iaşi. Ai noştri ca brazii!

Cel mai interesant lucru care s-a întîmplat la acest Festival mi-a părut discuţia pornită din subiectul atomizării fandomului. S-a ajuns la discutarea întîlnirilor specializate, a oportunităţii unei reţele informaţionale şi a uneia de mass media, ca să nu mai vorbim de o reţea interumană (dar aici, la Iaşi, a vorbi despre asta e ca şi cum ai vorbi de funie în casa celui care tocmai a folosit-o - vezi conflictul ALTERNATIV-QUASAR). Şi fiindcă veni vorba, ca o concluzie a acelei discuţii, aş zice că întîlniri ALTERNATIV-QUASAR cu Ion Hobana şi fraţii Bănuţă ca invitaţi, ar putea avea loc în fiecare lună, chiar şi fără să le spunem festivaluri. Cine are urechi de... citit să ia asta şi ca pe o provocare. Chestia cu RomCon-ul făcut în comun la Iaşi (a zis-o Vlad Frînghiu, în emisiunea ALTERNATIV SF, la Tele M) mi-a plăcut. Mamă, ce mi-a plăcut! Nu pot să nu citez, pentru cei care nu au fost în sală, sîmbătă, cîteva din spusele lui George Ceauşu, vorbe frumoase, interesante, hître: "mass media pixului", "nu trebuie să ne transformăm în propagandişti ai operei celor care consideră că nu mai au treabă cu fandomul", "mi-ar fi convenit mai bine să faci zilele Slatinei la Buzău". Ei, a avut George şi alte vorbe, dar acelea au avut doar rolul de a incita la discuţii (aţi văzut cum am întors-o din... taste?). Cum lăsam să se înţeleagă, păcat că ceilalţi participanţi n-au avut nimic de zis. Şi nici de arătat, din moment ce au strălucit prin absenţă (vorba vine!). Asta a fost. Şi n-a fost tocmai rău

Ecran Fantastic

VILLAGE OF THE DAMNED (Satul blestemaţilor).

Producţie Metro GOldwyn Mayer 1960.
Producător: Ronald Kinnoch. Scenariul Silliphant, Wolf Rilla şi George Barclay după romanul *The Midwich Cuckoos* de John Wyndham.
Imagine: Geoffrey Faithful. Muzică: Ron Goodwin. Decoruri: Ivan King. Machiaj: Eric Aylott.
Efecte speciale: Tom Howard. Montaj: Gordon Hales.
Interpreţi: George Sanders.
Regie: Wolf Rilla. Buget: 300.000 dolari

Acest film alb-negru, cu o durată relativ scurtă (78 minute) a constituit o creaţie originală pentru anii şaizeci. În micul orăşel englez Midwich, o duzină de femei, unele nemăritate, rămîn brusc însărcinate într-o singură zi, o zi în care toţi locuitorii îşi pierd complet cunoştinţa. Copiii (şase băieţi, şase fetiţe) născuţi după aceste împrejurări misterioase sînt asemănători unii cu alţii: păr blond, ochi stranii şi pătrunzători, puteri telepatice. Doctorul Gordon Zellaby a cărui soţie a dat naştere unuia din aceşti copii neobişnuiţi încearcă să-i asigure acestuia o educaţie superioară dar descoperă cu uimire că la vîrsta de nouă ani, inteligenţa acestuia este mult superioară oamenilor normali. Zellaby ajunge să creadă că ei sînt „avangarda" unor fiinţe extraterestre care încearcă să invadeze Pămîntul şi prezice că vor controla complet lumea noastră atunci cînd vor fi mai mari. Copiii, inclusiv fiul doctorului, îşi dau seama că secretul lor este descoperit şi îl provoacă la o fatidică întrecere a minţii. În cele din urmă, doctorul aruncă în aer şcoala în care se aflau copiii, sacrificîndu-se şi el cu bună ştiinţă.

Filmul a avut mare succes şi a revitalizat producţia de filme SF-Horror din deceniul al şase-şapte; a fost urmat în 1963 de *Children of the Damned.*

Florin Mircea Tudor

BOOKSHOP

Ultimele noutăţi HORROR în America

EARTHBOUND

(Pămînteanul)

de Richard Matheson, Tor Books, New York, 1994, 223 pg., hardcover.

Născut pe 20 februarie 1926 în New Jersey, licenţiat în jurnalistică al Universităţii din Missouri, Richard Matheson este unul din cei mai importanţi scriitori horror ai secolului nostru, cîştigător ai premiilor Bram Stoker, Hugo, Edgar, Golden Spur, World Fantasy, Writer's Guild, a fost ales Grand Master atît de World Fantasy Convention cît şi de Horror Writers of America. A debutat în 1950 cu *Born of Man and Woman* şi a devenit cunoscut prin *I Am Legend* (1954), *The Shrinking Man* (1956), adaptat de el însuşi pentru ecran. A mai semnat scenariile la *Duel, Trilogy of Terror, Somewhere in Time, The Twilight Zone.* Printre romanele sale menţionăm: *Hell House, Ride The Nightmare, 7 Steps to Midnight, Someone Is Bleeding, What Dreams May Come.* EARTHBOUND a fost publicat iniţial în 1982 sub pseudonimul Logan Swanson, apoi retipărit sub numele său abia în 1989 în Anglia şi în 1994 în America. Este o povestire erotică şi stranie în tradiţia clasică a literaturii cu fantome. David şi Ellen Cooper încearcă - după un drum de trei mii de mile din California - să-şi refacă căsnicia într-o căsuţă izolată pe Logan Brach, locul lunii lor de miere. Însă acum locul este inospitalier atît fizic cît şi psihic. În aer pluteşte o prezenţă malefică: cea a Marianei, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată David, enigmatică şi senzuală, înzestrată cu puteri supranaturale cărora-nu-i poate rezista nimemi. Subjugat complet, David nu realizează că Mariana este o ameninţare la adresa căsniciei sale, un pericol mortal pentru oricine se apropie de ea. De fapt ea este un spirit demonic, poate cea mai vicleană forţă psihică existentă pe pămînt. Un bun roman erotic, terifiant dar şi romantic în tradiţia mainstream-ului american.

Florin Mircea Tudor

Ce mai vedem la TV?
(22-28 mai)

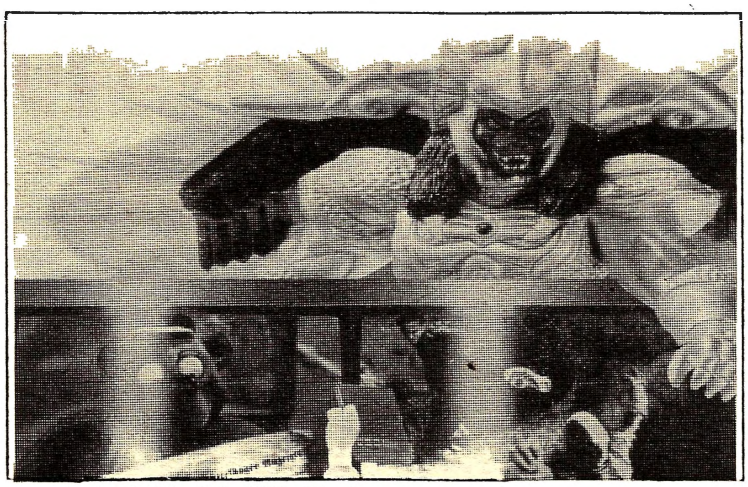

Luni 22 mai

0.15 „Azilul" (H, Anglia, 1972):RTL 2; Cu: Peter Cushing.

Marți 23 mai

17.00 Hans Meiser talkshow:RTL. Subiect: persoane cu puteri supranaturale.
20.45 „Spovedania" (F. România, 1995): TVR 1. După „Demonii" de Dostoievski
0.35 „Ochii arzători din castelul Bartimore" (H. Anglia, 1963): SAT 1

Miercuri 24 mai

11.20 „Regele Arthur" (F, SUA, 1983): PRO 7. Cu C. Bergen
21.15 „Călătorie în viitorul luminos" (SF-th, Germania, 1986): RTL 2. Cu Brigit Doll
2.30 „Psycho I" (F-th, SUA, 1960): RTL. Cu Anthony Perkins, Janet Leigh.
4.20 „High Desert Kill" (F-th, SUA, 1989): RTL.

Joi 25 mai

13.05 „Insula lui George" (F-co, Canada, 1989 – film pt. copii): PRO 7.
15.05 „Moon Trek" (SF, SUA, 1989): PRO 7. Cu Martin Sheen.
16:45 „Joey" (F, Germania, 1985): PRO 7.
17.50 „Galactica III – Sfîrșitul unei odisei": RTL. Cu Lome Greene.
21.15 „Regele pescar" (F, SUA, 1991): RTL. Cu: Jeff Bridges, Robin Williams
21.15 „Excalibur" (F, Anglia, 1980); PRO 7. Cu N. Terry
21.45 „Peștele ucigaș" (H-th, Brazilia / Italia, 1979): M6. Cu L. Majors.
[illegible] „Psycho II" (F-th, SUA, 1982); RTL. Cu Anthony Perkins
13.30 „Kiwi" (F-da, Italia, 1993): RTL 2

Vineri 26 mai

2.00 „Moartea arbitrului" (H. Franța, 1984): ARD. Regia: J.P. MOCKY. Cu Eddy Mitchell
2.20 „Psycho III" (F-th, SUA, 1986): RTL. Cu Anthony Perkins

Simbătă 27 mai

12.03 „Lumea lui Jules Verne". „Space Mountain" (călătorie prin Disneyland – Paris); ARD.
16.05 „Adela nu mai mănîncă seara" (F-film pt. copii, URSS, 1977): Super RTL.
17.05 "Hercule" (F, SUA/ITALIA, 1982): PRO 7
21.15 „Spațiu interior" (SF, SUA, 1987): PRO7. Cu D. Quaid, M. Ryan.
23.00 „Omul care tunde iarba" (F, SUA, 1991): RTL 2. Cu Pierce Broswan.
2.35 „Psycho IV" (F-th, SUA, 1990): RTL. Cu Anthony Perkins, H. Thomas

Duminică 28 mai

12.45 „Adela nu mai mănîncă seara" (F-film pt. copii, URSS, 1977): Super RTL.(r)
14.50 „Dennis" (F-co, SUA, 1987): PRO 7 Cu Victor Di Mattia, W. Windom.
15.45 „Stăpînul unei lumi scufundate" (F-a, Italia / Franța / Spania, 1973); VOX. Ecranizare a unui roman de Jules Verne
22.00 „Brainstorm", (SUA, 1983): TELE 7 abc. Cu N..Wood.

*Seriale artistice:

Alf (co):* TELE 7 abc:L:13.30 (r.ep 20);S:17.00 (ep.21);*PRO7: L-V: 20. 25 (r: L:7.00, Ma:6.45, Mi: 7.10, J:7.15)
„Androida Femeia bionică"(SF): RETE4: L 2.25 ,Ma:2.10, Mi:2.40,J.3.25, V:3.40, S:1,15, D:2.50.
Aventurile tînărului Indiana Jones: TF1: S: 16.45
„Conan aventurierul": M6: Mi: 15.05, D: 15.50.
„Dosarele X" (F-p, SUA, 1993): PRO 7; V:22.10 (ep: Gheața)* M6: V: 23.40.
„Femeia fantastică":* TELE 7 abc:J:20.00 (ep. 23 r.V: 14.30) *RETE 4:z (ex. S,D):16.20
Highlander (F):*Italia 1: Mi:18.00 (r. 3.30)
„Înapoi în trecut" (SF): RTL: D: 12.30
Hulk (SF, SUA, 1987): RTL 2 L-Mi,V: 18.30 (ep. „Onoare la Antowuk", 9: „Galop Mortal", 10: „Înscenare eșuată", 11).
KITT: TELE 7 abc: J:21.35 (ep. 25 - r.V: 11.05)
Louis și Clark: Noile aventuri ale lui Superman: M6:Ma:21.50 (2 ep.)
„Omul din Atlantis" (SF, SUA, 1977): PRO 7: D: 12.55 (ep. „Gaura din mare").
Peter Pan" : M6: S: 9.05
Poveștile criptei: M6: v: 0.40
Robocop: M6: D; 19.55
„Superman": *PRO 7: V: 21.15, (r.S: 13.50)
„Star Trek. Noua generație" (SF.SUA,1988): TVR 1: D.: 17.50 ; SAT1:L- Mi,V: 15.55 S: 15.50 (ep.9-13) r: L-Mi, S după ora 2.00, D: 9.05
„Superboy": *PRO 7:D:12.30; *Italia1: S,D:11.30
Pribeagul (F): Antena 1:S:20.00 Războiul lumilor (SF): PRO 7: L: 0.45

Seriale – desene animate

„A fost odată... Cosmosul": 3 sat: Ma: 17.35
„Batman": Italia 1: D: 17.30;*PRO 7:D:11.05
Captain Planet: CARTOON NETWORK: L-V; 16.00; S, D: 18.30
Familia Addams: RAI UNO: L-S: 16.45
Godzilla: CARTOON NETWORK: S: 14.30
Highlander: M6 1: Mi:16.35
Sailor Moon: CANALE 5: L-S: 17
Vampirul Ketchup : 3 sat: V;17.05

LEGENDA:

SF-Science Fiction; H-Horror; F-Fantastic, a-aventuri/acțiune; th-thriller; p-polițist; er-erotic, co-comedie; w-western; d.a.- desene animate
L, Ma, Mi, J, V, S, D - zilele săptămînii
z - zilnic; ex - exceptînd; r- reluare

Selecție:
Ioan PAVELESCU

muzica sferelor

Jimi Hendrix (I)

„Cu muzica pot picta tablouri ale pămîntului și ale spațiului..."
Jimi Hendrix

Am să remarc, pentru început, un alt eveniment muzical de excepție, pe lîngă concertul lui PAUL RODGERS și IAN AKERMAN (ex-Focus) din 21 mai. La Sala Palatului, pe 24 mai, în cadrul galelor de BLUES vom avea ocazia să-l urmărim și pe celebrul JOHN MAYALL!

Pentru a treia oară fac apel la fascinanta carte a lui Norman Spinrad, MASINĂRIA ROCK AND ROLL (EROI NEÎNSEMNATI) - ed. Nemira 1993, așa cum s-a mai întîmplat în episodul 6 - THE DOORS și în serialul ZAPPA. Și asta, pentru a prezenta un alt muzician genial care este deș pomenit în paginile acestei cărți: JIMI HENDRIX.

Datele despre nașterea sa sînt atît de clare încît se învîrt în jurul anilor 1942-1946 (amatorii de paradoxuri temporale au un teren propice pentru speculații). Este ceva mai sigur că a văzut lumina zilei și întunericul nopții în statul WASHINGTON, la SEATTLE, fiind fiul unui grădinar cherokee. Apetitul natural al negrilor pentru muzică îl va transforma, de la o vîrstă fragedă într-un mare amator de RHYTHM & BLUES, achiziționînd un număr impresionant de discuri ale unor nume importante de gen, precum MUDDY WATERS. Tatăl său îi cumpără o chitară acustică, iar un an mai tîrziu, una electrică. Puștiul JOHNNY ALLEN HENDRIX (își va schimba prenumele în „Jimi") încearcă să imite virtuozitatea idolilor lui din acea perioadă: JOHN LEE HOOKER, ELMORE JAMES, B.B. KING etc.

În 1963, JIMI HENDRIX se înscrie voluntar în armată (Regimentul 101 Parașutiști) tocmai pentru a scăpa mai repede de ea. În timpul celei de-a 22-a săritun cu parașuta, Jimi va suferi un accident în urma căruia este lăsat la vatră din motive de sănătate. După acest incident, JIMI HENDRIX își va începe propriu-zis cariera într-un mic grup de RHYTHM & BLUES și va fi curînd solicitat să lucreze cu mari artiști ca B.B. KING, SAM COOKE, LONNIE YOUNGBLOOD, grupul NASHVILLE, LITTLE RICHARD etc. Acesta din urmă îl va concedia pentru că „se remarca prea mult pe scenă". Pentru o scurtă perioadă se alătură lui IKE& TINA TURNER, apoi grupului THE FAMOUS FLAMES care îl va acompania pe JAMES BROWN.

Cu grupul său, THE BLUE FLAME cîntă la clubul CAFE WHA care era frecventat de staruri precum cei din ROLLING STONES sau BOB DYLAN. Într-o seară, LINDA KEITH, prietena lui KEITH RICHARD (THE ROLLING STONES) îi va face cunoștință cu CHAS CHANDLER, basistul celebrilor THE ANIMALS și cu MIKE JEFFREY, managerul acestui grup. JIMI îi va impresiona în mod deosebit și, în consecință va fi luat la LONDRA, unde, în septembrie 1966 va avea loc primul JAM-SESSION cu ZOOT MONEY în casa acestuia de pe GASTERSONE ROAD. CHAS îi devine primul impresar iar JIMI va întreprinde în același an un turneu în țările scandinave, fiind acompaniat de HARLISON & KARLSON.

Alături de MITCH MITCHELL (TOBE) și NOEL REDDING (BASS,VOCE) va întemeia JIMI HENDRIX EXPERIENCE, formație al cărei debut are loc la Paris în 1966, sala OLYMPIA, alături de JOHNNY HALLIDAY. După o serie de succese concertistice prin EUROPA,grupul înregistrează o serie de SINGLE-uri care ajung, toate, în TOP10-ul britanic: HEY JOE/51 st ANIVERSARY; PURPLE HAZE/ THE WIND CRIES MARY; FOXY LADY/ HEY JOE...

Necunoscut încă în SUA, JIMI HENDRIX va porni într-un turneu american alături de THE MONKEES, trupă în mare vogă pe atunci (varianta de peste ocean a BEATLES -ilor). Seria concertelor va fi oprită datorită reacțiilor negative la adresa mișcărilor lui JIMI cu chitara sa care sugerau un act erotic.

Abia cu ocazia festivalului de la MONTEREY (MEXIC, 1968), la recomandarea lui PAUL MCCARTNEY, organizatorii îi oferă lui JIMI HENDRIX șansa de a arăta ce poate. Alături de MAMAS AND PAPAS, THE WHO, JANIS JOPLIN, THE ANIMALS, JEFFERSON AIRPLANE etc, JIMI HENDRIX a entuziasmat publicul cu solo-urile sale pe chitară și prin modul cum interpreta piesa WILD THING. Sînt celebre imaginile în care JIMI își trîntește chitara pe scenă, o stropește cu benzină pentru ca-apoi să dea foc instrumentului cu care crease pînă atunci atîtea sunete dumnezeiești... Despre acest festival s-a realizat primul film-concert important cu titlul MONTEREY POP.

De atunci, albumele sale se vînd în milioane de exemplare iar sălile americane unde concertează între 1968-1969 sînt umplute pînă la refuz. ARE YOU EXPERIENCED? (toamna lui 1967), ELECTRIC LADYLAND și AXIS: BOLD AS LOVE (1968) ca și compilația SMASH HITS (1969) obțin toate DISCUL DE AUR, iar SINGLE-urile încep să penetreze topurile americane.

PS. De fapt, acest mini-serial JIMI HENDRIX prefațează viitoarea carte pe care editura Nemira o dedică acestui mare muzician, la colecția SUPERSTAR

Remus Cernea

Importanţa Festivalului QUASAR

1. s-a preferat acordarea premiilor în locul aşa numitului turism SF;

2. s-au pus bazele unui sistem coerent de informare şi al unei agenţii de ştiri;

3. s-au pus bazele unei agenţii de publicitate şi unui sistem de difuzare;

4. s-a anunţat apariţia primului stand specializat pe SF din Iaşi;

5. s-a anunţat deschiderea primul salon de artă futuristă la Brăila;

6. este primul festival organizat exclusiv din sponsorizări fără sprijinul material al MTS sau FNTSF;

7. s-a discutat în mod lucid şi sincer problemele interne ale cenaclurilor, dificultăţile de comunicare între generaţii;

8. s-a lansat cartea lui Jules Verne „Parisul în secolul XX" un eveniment cultural mondial;

9. este Festivalul la care un tînăr de numai 15 ani este sponsorizat să participe la expoziţia de grafică de un cotidian local - Jurnalul de Focşani;

10. s-a acordat un premiu colectiv pentru machete;

s-a discutat posibilitatea comercializării lor printr-o industrie de jucării;

11. s-au acordat premii unor autori străini veniţi să concureze nu să-şi vîndă drepturile de autor;

12. s-au acordat, cu sprijinul editurilor Pigmalyon, Nemira şi RAO, al firmei Easy Rider, al Jurnalului SF, Super Novei şi altor sponsori locali premii în valoare de 700 000 lei;

13. s-a discutat posibilitatea specializării festivalurilor, la nivel naţional, şi a fanilor la nivelul cluburilor şi cenaclurilor.

14. s-a lansat suplimentul lunar **F&SF MAGAZIN**, *supliment lunar, coordonatori: Dragoş Cojocaru şi Florin Mircea Tudor.*

TELEX INTERN

Simbătă 27 Mai, ora 11, la Casa Tineretului din Buzău, va avea loc prima Convenţie din România a oamenilor din mass-media profilaţi pe SF.

Costul deplasării va fi suportat de participanţi. Informaţii suplimentare la telefon 01/3129945 Adrian Bănuţă.

În perioada 3-4.06 a.c., la Reşiţa se va desfăşura a doua ediţie a Festivalului "V. Colin". Informaţii la telefonul 055/531173.

Lucrările pentru concursului literar nu trebuie să depăşească 20 de pagini dactilo, la două rînduri, vor purta un motto şi vor fi expediate pe adresa: Matei Donea, str. Rozelor, nr. 16, ap. 3, 1671-Oţelu Roşu pînă pe 1.06 a.c. SE PRIMESC NUMAI LUCRARI NEPUBLICATE ŞI NEPREMIATE.

Titulatura lucrărilor pentru concursul de BD, format A4, o singură coală, este „Divertisment pentru vrăjitoare".

Sesiunea de comunicări are două secţiuni:

- „Fantasticul în opera lui Vladimir Colin"
- „Hardul science-fiction la scriitorii români"

Rezumatul lucrărilor sînt aşteptate pe adresa de mai sus pînă la data de 20 Mai. Lucrările nu trebuie să depăşească 20 de minute de lectură. Susţinătorii lucrărilor selecţionate vor fi invitaţi pe cheltuiala organizatorilor.

Un festival dedicat în întregime artelor vizuale va avea loc între 4 – 7 iunie a.c. la Brăila sub genericul:

Festivalul
Modern-Art - S.F.

Informaţii la tel. 039/646173 Mircea Cărbunaru.

Între 16-18.06 a.c. va avea loc la Braşov a cincea ediţie a Salonului de BD.

Vor avea loc două concursuri tematice:

1) Călătorii extraordinare; 2) Vacanţă la mare.

Pentru informaţii vă puteţi adresa la telefoanele: 068-122573 (Călin Giurgiu) sau 051-198444 Dodo Niţă.

WORLDCON ART-SHOW

Conferinţa mondială de SF găzduită la Glasgow va avea, firesc, şi un Salon de artă (Art Show) cuprinzînd grafică, pictură, sculptură, tapiserii, design pe computer, reproduceri video şi orice alte tehnici de lucru.

Organizatorii propun două secţiuni pentru expunere: cea principală *(Main Art Show)* şi cea pentru fani *(Fan Art)*, ambele fiind deschise atît artiştilor profesionişti cît şi celor amatori, care au împlinit 15 ani.

În vederea expunerii se vor pune la dispoziţie panouri de 1,5 metri pătraţi. Pentru închirierea unui prim asemenea panou se plăteşte suma de 5 lire sterline, reprezentînd şi taxa de înscriere a participantului la *Salon*. Pentru fiecare dintre următoarele trei panouri adiţionale se va percepe o taxă de 20 de lire. Următoarele două se închiriază cu cîte 25, iar mai mult de şase panouri puse la dispoziţia expozantului doar cu aprobarea expresă a organizatorilor. Tarifele sînt aceleaşi şi în cazul sculpturilor, indiferent dacă sînt expuse utilizînd panouri verticale sau o suprafaţă orizontală echivalentă.

Există cerinţa înrămării lucrărilor de pictură sau de folosire a passpartout-urilor pentru cele de grafică.

În ceea ce priveşte vînzarea lucrărilor de artă plastică expozanţii au la îndemînă mai multe opţiuni: vînzarea directă, vînzarea la licitaţie, vînzarea la cererea clientului sau declararea ca exponat nevandabil.

Există şi posibilitatea ca lucrările neexpuse să fie vîndute de către plastician direct din mapa sa. Se vor aplica după caz taxele prevăzute de legislaţia britanică.

Pot participa la salonul de artă SF şi plasticieni care nu fac deplasare la Glasgow. În acest caz ei fiind nevoiţi să-şi desemneze un reprezentant dintre cei care participă. Dacă nu aveţi alte preferinţe puteţi opta chiar pentru subsemnatul.

Pentru înscriere la Salon trebuie plătită o taxă de 5 lire sterline, trebuie completat un formular tip şi anexate copii foto sau xerox a minim două dintre lucrări. Acestea trebuie trimise pînă la 15 iunie '95.

Trebuie să vă spun că la toate manifestările internaţionale de SF, plasticienii noştri au lăsat o bună impresie şi au fost premiaţi aproape de fiecare dată.

P.S.: Cei interesaţi pot obţine formulare, alte detalii şi clarificări folosind adresa: Nicu Gecse, O.P. 29 - C.P. 1, sector 3 Bucureşti.

NICU GECSE

EASY RIDER
primul stand
profilat pe SF din Iaşi
Informaţii la telefon 032/232245
Bogdan Atănăsoaiei

Din lumea fanzinelor

Rezultatele concursului european de povestire „A la nuit noire..."

AURELIUS BELEI - TECHNO-LOVE
LUCIANA PETRESCU - LOAG THE UNDERSTANDING THE FUTURE
LIVIU RADU - AN HOUR AFTER SUNDOWN
NICOLAE C. ARITON (în afara concursului) - LA FORET

Aşa cum am anunţat prozele vor apare în fanzinul A LA NUIT NOIRE prin amabilitatea prietenului nostru Gabriel Ambroise..

TECHNO PHILUL

din Brăila invadează Canada

Poate vă amintiţi că tot băteam moneda, mai lunile trecute cînd îi apărea medalionul, pe strînsa corespondenţă între Aurelius Belei şi Christian Martin. Şi iată că scrisorile, JSF-urile cu autografe şi varianta în limba engleză a fanzinului SFera au avut ca finalitate publicarea brăileanului în fanzinul TEMPS-TOT nr. 35 cu binecunoscuta proză Techno-Love (JSF 7/1993).

Pagină realizată de Adrian Bănuţă